

Đã bán
hơn 1 triệu cuốn

CHU QUANG MANH THẮNG

Hương hoa lý

TS. BACH
TAM LAM CO.

CHU QUANG MANH THẮNG

Hương hoa lý

Hương Hoa Ly

Chu Quang Mạnh Thắng

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Hoa cỏ may](#)
[Ô cửa nhỏ](#)
[Má lúm đồng tiền](#)
[Hương hoa lý](#)

[\[1\]](#)
[\[2\]](#)
[\[3\]](#)
[\[4\]](#)
[\[5\]](#)
[\[6\]](#)
[\[7\]](#)
[\[8\]](#)
[\[9\]](#)

Hoa cỏ may

Hồi ấy, nhà hần còn ở cạnh nhà tôi. Thế nên, nghịch ngợm, hần vẫn thường hát:

*Nhà nàng ở cạnh nhà tôi
Cách nhau cái đậu mồng tơi xanh rờn...[1]*

Tôi cũng không vừa. Mỗi lần nghe hần hát, tôi cũng hát theo. Có điều tôi thường sửa chữ *nàng* của bài thơ, thay vào đó bằng chữ *chàng* cho “bài hát của tôi” có thể đối chọi được với bài hát của hần.

Cái thuở còn nghịch ngợm ấy, sao mà đáng yêu đến thế!

Nhưng chẳng lẽ không có khi nào đáng ghét ư? Cũng có đấy! Cũng có lúc nó trở nên nặng nề và đáng ghét. Ấy là những lúc hai đứa tôi giận hờn không thèm về chung một ngõ nhưng vẫn bước chung một con đường. Ấy là những ngày ngồi chung một lớp nhưng lại giả ngơ như không hề quen biết. Rồi cũng chẳng giả ngơ được lâu, chúng tôi sẽ tìm cách giảng hòa ngay thôi. Được cái, đứa nào cũng mau quên và dễ tha thứ. Mỗi lần xảy ra hờn giận, hiểu lầm, nếu tôi có lỗi thì thế nào một hai buổi sau, tôi cũng lân la tìm cách cho hần... mượn cuốn sách thật hay hoặc nhờ hần giải giùm cho một bài toán. Lườm lườm nhau một chút cho... bỏ ghét rồi hần cũng gật đầu cầm lấy cuốn sách về đọc nghiền ngấu hoặc cặm cụi giảng giải cho tôi hiểu một bài toán mà tôi cho là rất khó.

Ấy là những khi tôi có lỗi. Còn mỗi lần hần có lỗi thì mọi chuyện thường nghiêm trọng hơn nhiều. Bởi vì tôi là... con gái. Tôi có quyền giận... dai hơn con trai. Tôi còn có quyền nhõng nhẽo và có thể khóc òa lên để... ăn vạ nếu muốn. Vì thế mà hần rất sợ. Nhưng rồi hần cũng tìm được mọi cách để giảng hòa. Những lúc ấy, tôi lại cảm thấy thương thương cái “thằng cha” tội nghiệp và trách mình sao cứ hay giận hờn vu vơ... Mà không, phải như thế mới ra dáng con gái chứ!

Do hai gia đình có cự ly quá gần, chẳng bao giờ chúng tôi tách xa nhau được, kể từ cái thuở còn thích ngâm kẹo. Ngày đó, hần thích chơi đánh bi còn tôi thì thích chơi nhảy dây, đánh quầy. Chúng tôi đã gần bó như thể bóng với hình. Mặc dù thỉnh thoảng cũng cãi nhau như... mỗ bò, nhưng tình bạn của chúng tôi chẳng hề bị sút mẻ mà còn có thêm nhiều kỷ niệm nữa.

Không biết có phải vì quá thân nhau hay còn vì cái gì nữa mà cha mẹ hần và cha mẹ tôi lại cùng một lúc kéo nhau về đây mua hai căn nhà cũ rích có chung một cái đậu mồng tơi này. Tôi ít hơn hần một tuổi. Bố mẹ hần thường bảo với bố mẹ tôi: “Sau này cho chúng tôi xin cái Thủy về làm con dâu”. Bố mẹ tôi “ừ” liền. Bởi họ là bạn bè chí cốt của nhau mà. Thế đấy, “duyên số” của chúng tôi đã được “các cụ” định trước cả... phần tư thế kỷ chứ không ít. Chỉ có tôi là giấy nẩy như đĩa phải vôi. Tôi mà thềm “lấy” hần ư, cái “thằng” thò lò mũi xanh ấy? Đã thế còn sún răng nữa chứ, trông chẳng hề giống những anh chàng “hoàng tử” trong giấc mơ của tôi chút nào. Tức một nỗi là nhà hần cứ... ở cạnh nhà tôi. Giá như có chiếc đèn thần của A-la-danh, tôi sẽ dời cả nhà của hần xuống tận... Nam cực cho... bỏ ghét. Ngược lại, hần thì có vẻ hí hửng lắm. Không hí hửng sao được khi bố mẹ hần mới chỉ xin thôi đã được ngay một đứa “con dâu” ngoan hiền, nét na như tôi. Cũng may mà sau này, bố mẹ hần mới xin, bởi lúc này tôi còn bé “chí chèo”, mới chỉ biết nhõng nhẽo thôi chứ đã làm được gì?

Mặc dù còn bé “chí chèo” nhưng chúng tôi rất nghịch - “nghịch như quỷ sứ, phá như... giặc tàu”. Cả bố mẹ hần và bố mẹ tôi đều phải công nhận như vậy!

Tôi là con gái nhưng tôi khoái nghịch. Có lẽ vì thế nên tôi với hấn lại càng thân hơn. Những buổi chiều được nghỉ học không biết làm gì, hấn vẫn thường rủ tôi đi oánh nhau. Đối thủ của chúng tôi chẳng phải ở đâu xa: khi thì mấy thằng cùng độ tuổi ở xóm bên, khi thì mấy thằng ở ngay cùng xóm. Trận nào cũng chỉ có một mình hấn oánh, còn tôi thì đứng đằng sau. Khi nào thấy hấn tấn công thì tôi... hết phụ họa. Khi nào thấy cần chạy thì tôi cũng túm váy chạy... trước. Mẹ ơi, không hiểu sao lần nào đi oánh nhau, hấn cũng bị đứt... chun quần! Thường thì tôi về tới lãnh thổ của mình mới thấy hấn lếch thếch phía sau, vừa chạy vừa túm lưng quần cho khỏi... tụt. Tới nơi, hấn kéo căng cái cạp quần về phía trước rồi khéo léo cuộn tròn một vòng cái cạp quần quanh ngón tay trỏ, thắt một cái nút to bằng cái tai con thỏ vênh ra trước cái bụng để trần cho khỏi tụt rồi yên tâm... chạy nhảy tiếp. Có lúc mệt đứt hơi, hấn nằm lăn ra thở. Tôi vẫn thường rình xem lúc nào hấn ngủ quên trên bãi cỏ trước nhà để bứt một bông cỏ may dụi dụi vào... lỗ mũi của hấn. Thế là tôi được xem hấn...hắt xì...

Thế đấy!

Còn bạn? Ở cái tuổi ấy, có khi nào bạn mặc váy đi oánh nhau chưa?

Rồi cái thời “nhí nhố” ấy cũng trôi qua nhanh chóng. Tôi và hấn cứ lớn dần, lớn dần...

*

Khi đã lớn hơn một chút, chúng tôi bắt đầu biết mặc cỡ. Hấn không còn cởi trần và mặc quần cụt rủ tôi đi oánh lộn, tôi cũng trút bỏ những chiếc váy kiểu “nhi đồng thối tai”, đóng vào những bộ đồ tây cho ra dáng một cô học trò đã nhớn. Hồi bé, tôi với hấn cao bằng đầu nhau. Nhưng ông trời coi thế mà thật bất công. Càng ngày, hấn càng cao hơn tôi. Hấn cũng thôi không còn thò lò mũi, hàm răng không còn sún đen xỉn như trước. Càng nhớn, hấn càng học giỏi, ít nghịch ngợm và càng “đẹp trai” ra. Có thể chứ! Lỡ sau này có phải làm... con dâu của bố mẹ hấn, tôi chắc cũng không phải ân hận.

Còn chuyện này nữa: lúc nào, hấn cũng tỏ vẻ ta đây là một tên đàn anh, tức chết đi được! Nhưng kể ra cũng thật hãnh diện vì tôi luôn được hấn che chở, bảo vệ. Cái cảm giác yên tâm ấy đã luôn làm cho tôi vui vẻ.

Và điều gì đã xảy ra sau đó nữa nhỉ?

*

Không! Không có điều gì tốt hơn hay xấu hơn giữa tôi và hấn. Nhưng có một sự kiện làm cho tôi và hấn không còn được hát bài “*Nhà nàng (chàng) ở cạnh nhà tôi...*” nữa. Ấy là con đường trước cửa. Bỗng dưng, người ta phóng một con đường to đùng qua trước mặt nhà tôi và nhà hấn. Cái bãi cỏ đầy bông may phía bên kia cũng bị xén đi một ít và hai căn nhà của chúng tôi cũng bị xén hết phần sân. Cái thế giới yên tĩnh của chúng tôi đã bị những cảnh huyên náo, ầm ào của xe cộ tước mất. Bốn cái đầu của bố mẹ tôi và bố mẹ hấn lại chụm vào bàn bạc. Họ quyết định bán phút hai căn nhà mặt đường này đi để có được một khoản tiền khổng lồ. Bỗng dưng cả nhà tôi và nhà hấn đều trở nên giàu có.

Loay hoay nhiều ngày trời, bố mẹ chúng tôi đi tìm nhà khác để mua. Gia đình tôi tậu được một căn nhà cũng khá khang trang trong một khu phố nhỏ. Bố tôi bảo: mua nhà ở nơi yên tĩnh giúp tôi học hành tốt hơn. Gia đình hấn cũng vậy. Có điều, lần này họ không còn tìm được hai căn nhà liền nhau như lần trước. Và thế là bài hát: “*Nhà chàng ở cạnh nhà tôi...*” tự nhiên lỡ nhịp.

*

Thấm thoát thoi đưa, tôi đã trở thành một nữ sinh trung học duyên dáng. Lúc này, tôi đã có thể thướt tha trong bộ áo dài trắng tinh mà tôi hằng mơ ước từ khi còn ngồi trên ghế nhà trường tiểu học. Hần cũng đã cao hơn tôi hẳn một cái đầu. Có điều, lên cấp III, tôi và hẳn lại không được học chung trường. Nhưng thông tin về hẳn, lúc nào tôi cũng nắm được nhờ bố mẹ hẳn thường hay qua lại với bố mẹ tôi bởi những phi vụ đất đai béo bở. Sau khi bán hai căn nhà ở mặt đường, họ còn tậu được thêm khá nhiều ruộng đất ở những vùng ven. Bỗng dưng bố mẹ chúng tôi trở thành những người chuyên buôn bán đất đai. Họ bận rộn suốt ngày. Gặp nhau một chút, họ lại ào đi như những cơn lốc trên thị trường bất động sản.

Có lẽ, không chỉ có bố mẹ chúng tôi là bận rộn. Đạo này, bài vở của hai đứa chúng tôi cũng càng ngày càng đầy ắp, bởi thế chúng tôi cũng ít gặp mặt nhau. Bẵng đi một thời gian dài, hai đứa tôi mới có dịp hội ngộ. “Nguu Lang - Chúc Nữ” lâu ngày gặp lại, bần thần như kẻ mất hồn một lúc rồi nói toàn là chuyện... học! Không biết chuyện học hành ở đâu mà lúc này tuôn ra nhiều thế? Rồi cả hai lại bần thần mỗi khi phải chia tay. Tôi bỗng ước như những ngày còn bé: giá có chiếc đèn thần của A-la-đanh, tôi sẽ dời ngôi nhà của hẳn tới cạnh nhà tôi hoặc là ngược lại. Không hiểu, tôi ước ao như thế thì có gì... sai không nhỉ?

*

- Con dâu của mẹ đạo này lớn quá rồi!

Một lần, mẹ hẳn thốt lên như thế làm mặt tôi đỏ ửng. Cũng từ đó, tôi thường hay mắc cỡ mỗi khi gặp hẳn, chẳng như hồi còn bé “chí chèo”. Hẳn cũng thường hay bối rối giống như tôi. Là thật! Không hiểu sao càng ngày càng có những cảm giác lạ lùng đến thế? Có thể do từ bé, chúng tôi đã trót có bao nhiêu kỷ niệm với mảnh đất có nhiều bông cỏ may trước cửa. Ôi, cỏ may, cái loài cỏ dại hoa hèn mà ngày xưa chúng tôi vẫn thường dùng vắn làm “nhấn cưới” hoặc làm “vương miện” ấy! Tốc độ đô thị hóa thật kinh khủng! Mỗi lần về thăm lại khung trời kỷ niệm thuở ấu thơ, chúng tôi nhận thấy bãi đất càng ngày thu hẹp bởi những ngôi nhà vừa mới mọc lên. Những bông cỏ may cũng càng trở nên hiếm hoi và ít ỏi. Những hạt cỏ may vương vào hai ống quần của chúng tôi cũng không còn dày đặc để cho tôi và hẳn tha hồ mà nhặt sau mỗi buổi rong chơi. Lui cui nhặt nhanh một hồi, hẳn cũng tìm được một nắm hoa cỏ tặng cho tôi. Hẳn bảo: “Tặng cho... bà xã nè!”. Tôi bỗng luống cuống không biết chạy đi đường nào. Mẹ ơi, sao hôm nay hẳn... to gan thế? Nhìn lại cái mặt của hẳn một lần nữa coi nào, sao mà đáng ghét quá đi mất. Không biết phản ứng thế nào, tôi cúi xuống mân mê chùm hoa cỏ may rồi bất thần, túm lấy một miếng da trên tay hẳn mà... vắn ngược. Đôi môi tôi bặm lại... “Thì ra, vẫn chúng nào tạt nấy!” - Hẳn rụt cổ lại, mắng rồi vùng bỏ chạy. Tôi cũng phóng theo y như ngày xưa ngày xưa... ham nghịch ngợm. Hai đứa bỗng như được sống lại trọn vẹn những kỷ niệm của một thời thơ ấu...

Sợ một ngày sẽ không còn những bông cỏ may để cùng nhau làm “vương miện”, tôi và hẳn bàn nhau rồi quyết định... đánh vài cụm về trồng ngay trong khu vườn xinh xắn của nhà mình. Những bông cỏ may cũng ngoan ngoãn chiều lòng hai kẻ điên rồ và ngốc nghếch. Chúng mọc lan rất nhanh và cũng nở đầy hoa trong khu vườn bé tẹo. Mỗi sáng, tôi không khỏi xao động trước những bông cỏ rung rinh ấy. Và hẳn, chắc hẳn cũng vậy. Tôi đoán rồi một ngày kia, nhất định hẳn sẽ lại đem tặng tôi những bông hoa ấy chỉ để nói một câu “gan cóc tía” như hẳn đã từng... Lúc ấy, tôi sẽ phải nói sao đây? Thỉnh thoảng, tôi lại thấy hoang mang về điều đó. Thật kỳ lạ, hoang mang, thậm chí là sờ sờ nữa, nhưng không hiểu sao tôi vẫn cứ muốn điều đó mau xảy ra!

Nhất định, đó sẽ là một ngày đẹp trời...

Sài Gòn, mùa đông 2002

Ô cửa nhỏ

- Ping pong... Ping pong...

Một hồi chuông chọt reo vang. Đang mài lau cái sàn nhà, Nhưng không để ý. Cô vẫn lúi húi với công việc của một người giúp việc.

- Ping pong... Ping pong...

Lại một hồi chuông nữa vang lên, dài hơn nhưng thông thả. Lúc này, Nhưng mới chịu dừng tay, đồng tai nghe ngóng. Chắc cô nghe lộn tiếng chuông cổng nhà kế bên vì có bao giờ ông bà chủ về vào giờ này? Nghĩ vậy, cô lại cúi xuống, lau tiếp.

- Ping pong... Ping pong...

Không ổn rồi, có thể ông bà có việc về đột xuất. Đúng là tiếng chuông cổng nhà mình, cô không nhầm. Quăng nắm giẻ lau vào xô nước, cô chạy ra cổng, vừa chạy, vừa chùi chùi hai tay vào vạt áo, trông đến là bận rộn.

- Chờ con chút! Chờ con chút!

Nhưng hấp tấp định mở cổng nhưng cánh cổng vẫn khép chặt. Chùm khóa treo bên ngoài khê kêu lách cách khi cánh cổng bị lay động. Không phải ông bà chủ, vậy thì ai nhỉ? Hay lại bọn con nít! Phá quá đi mất! Không biết người ta đang bận cuống lên đây... Nhưng lăm bắm rồi bực bội định lui vào nhà.

- Nhưng ơi?

Ai đó vừa gọi đúng tên Nhưng, một giọng con trai, lạ hoắc.

- Ai kêu tui đó? - Nhưng ngạc nhiên.

- Tui đây! Nhưng quên rồi hả?

- Tui là ai? Quen hồi nào?

Nhưng khê lại gần cánh cổng, kéo miếng kim loại nhỏ để hở ra một cái ô cửa bằng bàn tay - ô cửa mà sáng sáng bác đưa thư vẫn thường nhét một tờ báo qua đó rồi nhấn chuông cho Nhưng ra nhặt.

Một cái... mũi phập phồng lộ ra giữa ô cửa làm Nhưng giật nảy mình.

- Ai thế? - Nhưng lại hỏi.

- Tui đây! Nhưng quên rồi hả?

- Tui là ai? Đứng xa xa coi nào!

“Cái mũi” liền rời xích ra một chút. Nếu thò tay qua ô cửa, Nhưng có thể tóm ngay được cái

lỗ mũi ấy mà... kéo.

- Lạ hoắc! Xa chút nữa! - Nhưng vẫn dán mắt vào ô cửa - Chút nữa, chút nữa...

“Cái mũi” lù xa dần rồi lộ ra thêm đôi mắt và bộ mặt... đen thui.

- Hì! Nhận ra rồi! Anh... Lọc! - Nhưng reo lên.

- Nhận ra rồi hả? - Giọng nói bên ngoài mừng rỡ.

- Ừa! Anh đi đâu đây?

- Thì... thì đi thăm Nhưng chứ còn đi đâu nữa?

Vẫn dán mắt vào ô cửa, Nhưng khẽ cười làm hai khóe mắt nhăn lại:

- Thăm Nhưng! Hôm nay anh đi thăm Nhưng? - Nhưng ngạc nhiên rồi bĩu dài môi -Xạo!

- Thiệt mà! Tui đang làm ở gần đây! Ghé thăm Nhưng một chút rồi phải về ngay!

- Thăm Nhưng, để làm chi?

- Làm... bạn chứ làm chi!

Nhưng im lặng. Cô cảm thấy sung sướng đến nghẹn ngào. Hôm nay, có một người đến thăm cô. Lại là con trai nữa chứ! Từ hồi lên thành phố tới giờ, cô có người bạn nào đâu, suốt ngày chỉ quanh quẩn ở nhà ông bà chủ và chỉ được ra ngoài đi chợ mỗi sáng sớm. Vậy mà hôm nay, có một người con trai đến thăm cô. Ôi, mừng! Mừng quá! Biết nói thế nào đây nhỉ?

- Nhưng có hay về thăm nhà không? - Tiếng người con trai hỏi.

- Không! Từ hồi lên thành phố tới giờ! Mà Nhưng cũng quên đường về mất rồi!

- Không sao! Chừng nào Nhưng muốn về, tui đưa giúp!

- Thế quê anh ở đâu?

- Xa lắm! Xa hơn quê Nhưng!

- Quê em ở dưới Vĩnh Long đó!

- Tui biết rồi!

- Biết hồi nào? Xạo!

- Hồi trước, tui được nghe Nhưng nói...

- Ờ quên! Xin lỗi hén! Thế còn quê anh?

- Bạc Liêu! Nhưng tới Bạc Liêu bao giờ chưa?

- Chưa! Xa lắm!

- Gần xịt à! Cách có đốt ngón tay trên bản đồ à!

Reng... reng... reng...

Hình như có tiếng chuông điện thoại đổ. Nhưng luống cuống nói vọng ra:

- Thôi, Nhưng vô đây! Hình như ông bà chủ gọi về!

- Vậy, trưa mai tui đến!

- Ừa!

Nhưng vội chạy vào nhà nghe điện thoại. Xong, cô lại chạy ra, kéo “ô cửa” nhìn xem tên con trai hồi nãy đi chưa?

Bên ngoài vắng ngắt. Hẳn đã đi rồi.

Quay vào nhà, Nhưng lại lúi lôm nắm giẻ lau, vắt kỹ rồi lui cui ngồi lau tiếp cái sàn nhà rộng thênh. Cô cảm thấy tiếc quá. Giá ông bà chủ đừng gọi về lúc ấy thì cô còn được nói chuyện thêm vài câu nữa. Nhưng mà hồng sao, ngày mai, hẳn còn đến nữa mà.

Dạo trước, ông chủ khuôn về khu vườn rộng thênh một lũy chậu cây kiểng, cây nào cũng cong cong queo queo, cây thì giống con cò, cây thì giống con... con gì nhỉ, à, con hươu...ơ...u! Có cây thì lại chẳng giống con gì cả, xấu ời là xấu. Ấy vậy mà ông chủ thích lắm, cứ ra ngắm vào trông suốt cả ngày. Lại bắt Nhưng ra học cách tưới nữa chứ. Chỉ được tưới thôi, còn cắt tỉa thì phải có “tay nghề” như ông chủ mới được. Hình như vẫn chưa ưng ý lắm, ông chủ lại kéo về một đồng đá xanh rồi xi măng, gạch, cát... Mấy hôm sau thì xuất hiện hai người thợ hồ. Ông chủ bảo mượn họ về để xây hòn non bộ và cái bể, thả cá tai tượng. Cái tên vừa thụt thò ngoài cổng khi nãy là một trong hai tên thợ hồ ngày trước. Tranh thủ mấy ngày xây xây, trát trát, hẳn làm quen được với Nhưng, người giúp việc trong căn nhà to đùng này. Ngày hoàn tất, hẳn đứng ngắm kỹ lại cái bể nước và ngọn núi con con, nửa đùa nửa thật: “Bao giờ Nhưng có biệt thự, tui sẽ xây cho một cái đẹp hơn như thế!”. Rồi hẳn đi mất biệt, tưởng chừng chẳng bao giờ được gặp lại. Bỗng dưng trưa nay, hẳn lại đến. Chắc là hẳn muốn đến để xem Nhưng đã có biệt thự hay chưa? Trời, ăn còn chẳng đủ nữa là... Mà có xây được biệt thự đi nữa thì Nhưng cũng chẳng thêm xây hòn non bộ. Tiền ấy để xây cho ba má cái nhà nhỏ nhỏ còn hơn! Ở dưới quê, ba má Nhưng và mấy đứa em vẫn ở trong cái nhà bé xiu, vách lá, mái cũng lá nhưng lại nằm trong một khu vườn không lá. Nhìn căn nhà cứ trơ trơ như một túp lều vệt. Lốc đã thổi thốc đi mấy bận, ba lại lui cui sửa chữa, che chắn, cả nhà lại ở. Trong nhà cũng chẳng có gì đáng giá nên chẳng lo bay mất. Chỉ có cái nghèo, giá mà có cơn lốc nào đó cuốn bay cái nghèo đi được thì hay biết mấy. Năm ngoái, Nhưng lên mười bảy, ba má cho Nhưng lên thành phố giúp việc nhà cho vợ chồng ông Sáu. Có được công việc này cũng là nhờ một người quen giới thiệu. Nhưng ngoan ngoãn, giỏi dấn, lại xinh nữa nên ông bà Sáu rất cưng. Có điều, mỗi khi ra khỏi nhà, ông bà vẫn khóa chặt cổng. Nhưng chỉ được quanh quẩn quanh nhà, quanh sân. Điều ấy cũng chẳng sao, được ở trong một thế giới tuyệt vời như thế này đối với cô cũng đã là quá đủ. Sở dĩ, ông bà phải cẩn thận như vậy là vì dạo trước, có một chị giúp việc bỗng nổi máu tham cuôm đi của ông bà mấy chục triệu đồng, không biết giờ này đang hí hửng ở phương nào? Ôi, phức tạp! Những người như thế làm ô nhiễm cả cộng đồng những người giúp việc khác. Nhưng ấy à, có dúi tiền vào tay cho không, cô cũng chẳng dám cầm. Ba má vẫn dạy: “Nghèo cho sạch, rách cho thơm” mà. Cô nhớ lắm, mỗi lần nghĩ đến ba, đến má, cô lại nghĩ đến những lời răn dạy của ba má trước lúc cô đi xa... Chắc giờ này, ba má vẫn đang lam lũ ngoài đồng với cái nắng chang chang. Nghĩ mình được - đi - ở thế này vẫn là phúc đức lắm! Bây giờ lại có bạn trai nữa chứ! Cô bỗng cảm thấy những niềm vui đang dâng lên dào dạt... Năm nay, cô đã mười tám rồi còn gì. Ở dưới quê, bằng tuổi cô, khối đứa đã bế bồng, chồng chồng con con từ khuya rồi. Cô khẽ mỉm cười nghĩ đến gã trai đen nhẻm hồi nãy và lại mong chóng đến trưa mai...

Trưa hôm sau, khi mặt trời vừa đứng bóng, Nhưng đã lau xong cái sàn nhà và ngóng cổ ra phía cánh cổng, chờ đợi, trong lòng xôn xao lạ. Cái cảnh con gái ngóng con trai, phim trên tivi ngày nào mà chả chiếu. Mà dạo này, người ta toàn là chiếu phim "*Hận cuộc*", tha hồ mà xem lũ trai gái bên ấy chúng nó hò hẹn, đôi hờn, rồi khóc hết cả nước mắt. Ôi khiếp quá, sao mà lũ con trai con gái bây giờ chúng thay người yêu nhanh thế, cứ xoành xoạch như là thay... màu tóc.

Ping poong... Ping poong...

Tiếng chuông đổ đột ngột khiến Nhưng giật bản mình, trống ngực đập loạn xạ:

- Có tui, có tui!

Nhưng luống cuống chạy ra, kéo miếng kim loại rồi thò mũi ra ngoài.

- Ai đó?

- Là tui! - Giọng nói hôm qua.

Nhưng lùi lại một chút rồi nhìn kỹ bên ngoài. Hắn cũng đứng cách cánh cổng vừa đủ một khoảng để Nhưng có thể nhìn thấy hết khuôn mặt lấm lem mồ hôi và bụi bặm. Trên chiếc áo bảo hộ lao động màu xanh của hắn còn lấm đầy xi măng và cát...

- Anh đến lâu chưa?

- Vừa!

Im lặng. Nhưng nhìn hắn một lát, cười cười:

- Anh làm gần đây thiệt hả?

-Ừa! Có một công trình cuối phố, lớn lắm! Tranh thủ giờ nghỉ trưa, tui ghé thăm Nhưng!

- Hì hì...

Nhưng đứng mân mê cái vạt áo khiến nó quăn tít rồi cười trù.

- Nè! - Gã trai tiến lại gần rồi muốn đưa cho Nhưng một nắm hoa dại - Nhưng có thích cái này không?

- Cỏ dại hả?

-Ừa! Tui bắt được ở gần bờ rào của công trình đấy! Ở đây, những thứ hoa này hiếm lắm!

- Ở dưới quê Nhưng mọc nhiều lắm!

-Ừa, ở quê tui cũng nhiều nữa!

- Anh thích nó lắm hả?

-Ừa! Không biết Nhưng có thích không?

- Thích! - Nhưng gật đầu.

Gã trai im lặng một lát rồi lại ghé sát lỗ... mũi vào ô cửa:

- Tặng cho Nhường nè!

Đón lấy nắm hoa dại có lẫn những bông may, Nhường đưa lên mũi, nghe nhột nhột. Ngày trước, Nhường vẫn thường cầm bông may dúi vào cổ mấy đứa em khiến chúng co rụt cổ, người nổi đầy da gà rồi cả lũ cùng cười lăn ra bãi cỏ...

- Nhường ơi?

- Ơi! Ý quên, dạ!

- Thôi, tui về đây! Sắp tới giờ làm rồi!

Nhường im lặng một lúc rồi hỏi:

- Trưa mai, anh có tới nữa không?

- Có chứ! Trưa mai, tui lại hái hoa may cho Nhường nữa nghe!

- Ừa, hái nhiều vô...

Gã trai đi rồi, Nhường lui vào nhà, cầm nắm hoa dại ngắm mãi. Rồi cô cắm nó vào khe cửa sổ dưới nhà bếp, nơi cô thường bận bịu. Nhìn những bông cỏ may rung rinh, cô khẽ mỉm cười và bỗng nhớ quê hương quá chừng!

*

Ngày hôm sau, rồi hôm sau nữa, hán vẫn tới đều đều.

Rồi từ đó, cứ mỗi trưa, Nhường lại thấp thỏm không yên. Những công việc nhà cũng được làm một cách chóng vánh hơn mọi khi, để cô có thêm chút thời gian nghe hán trò chuyện.

Bỗng một ngày, không nghe thấy tiếng chuông reo, cô thấy lòng mình nóng ran như lửa đốt. Quanh quẩn bên cánh cổng suốt buổi trưa để chờ mà không thấy. Thỉnh thoảng, cô lại kéo miếng kim loại rồi nhìn ra bên ngoài. Hán vẫn bật tắt...

Hết buổi trưa, cô lui vào trong nhà, lòng buồn rười rượi.

Tối. Cả nhà vây quanh chiếc máy thu hình to tổ chẳng đặt ở phòng khách. Ông bà Sáu cứ lắc đầu, chặc lưỡi liên tục:

- Tai họa! Tai họa! Khiếp quá!

- Cháy lớn quá bà ạ! Không biết có ai làm sao không?

Ở phòng sau, Nhường đang loay hoay với vài công việc vặt. Không hiểu cháy cái gì, cô thụt thò định xem một chút nhưng chương trình đã hết. Chỉ còn tiếng ông bà Sáu than thở:

- Thảm quá!

- Tội nghiệp người ta quá, ông ơi!

- Chặc! Cháy giữa ban ngày mà không ai làm gì được! Cứu hỏa gì mà dở quá!

- Ôi, có khi nào đây là một vụ khủng bố không hả ông? - Bà Sáu sợ hãi.

- Chắc là không phải đâu! Chỉ là vụ cháy thôi! Để xem bản tin sau, họ nói cái gì? Tội quá! Tội quá!...

Nhường lui vào phòng sau, tiếp tục với công việc của mình. Cô băn khoăn: hồi nãy, cháy ở đâu thế nhỉ? Mong sao không phải căn nhà lá của nhà mình. Ôi, lại cả chết người nữa! Cô bắt đầu thấp thỏm, đứng ngồi không yên...

Trưa hôm sau, vẫn không thấy có tiếng chuông reo và người bạn trai xuất hiện. Chờ một lúc lâu, Nhung lui vào nhà. Bật tivi xem bọn trai gái Hàn cuộc thấp thỏm hẹn hò, chờ đợi nhau ra sao? Hết cả phim rồi. Cô bật sang kênh khác. Chẳng có gì để xem. Cô lại ra cửa, ngó đăm đăm về phía hai cánh cổng to đùng. Bỗng, trên ti vi lại vang lên một bản tin có những từ cháy... cháy...

Nhung vội lao vào xem. Trên màn hình, cô thấy toàn là khói. Những cuộn khói bốc cao ngùn ngụt. Thì ra là cháy ở thành phố, cháy một ngôi nhà cao tầng. Ôi, Nhung chăm chú theo dõi và đứng lặng nhìn cảnh tượng người bị nạn nháo nhào ôm nhau chạy ra khỏi đám cháy và cả những người trên cao đang loay hoay tìm cách nhảy đại xuống những ngôi nhà bên cạnh. Khói vẫn bốc nghi ngút, kín cả màn hình. Những tiếng còi cứu thương, cứu hỏa hú inh ỏi y như trong những bộ phim hình sự rùng rợn của Mỹ. Nhung bật khóc khi trên màn hình hiện ra những xác người cháy đen thui và thân nhân của họ đang gào khóc, kiếm tìm, nhận dạng. Hu.. hu... Nhung cũng rống lên như chính mình đang là họ.

Buổi tối. Ông Sáu mang về cả xấp báo, ngồi tìm kiếm những thông tin về vụ cháy rồi lại mở tivi, coi đi coi lại những mẫu tin đã phát nhiều lần trong ngày.

- Chà, mấy chục người chết rồi bà ạ! - Ông Sáu kêu lên náo nê.

- Tội nghiệp những người xấu số! - Bà Sáu rung rung chậm nước mắt rồi không nói thêm được gì nữa.

Ngày hôm sau nữa, cũng không thấy gã trai kia xuất hiện, Nhung bắt đầu thấy lo lo. Linh tính như có điều không lành. Có lẽ nào... Không, không thể! Nhung vội xua đi cái suy nghĩ không hay vừa chợt đến...

*

Tiếng chuông cổng bỗng vang lên giòn giã giữa cái nắng ban trưa. Nhung vội lao ra như tên bắn. Cô đứng chết trân vì sung sướng. Cái khuôn mặt lem luốc của gã bạn trai mới quen đã hiện bên ngoài ô cửa...

- Xin lỗi Nhung, mấy hôm rồi, tui phải đi xa đột xuất!

- Sao anh không cho Nhung biết? Làm người ta lo muốn chết!

- Vậy hả? Nhung lo cho tui nhiều lắm hả?

- Ừa! Tưởng đâu... cháy thui rồi!

- Cháy cái gì? - Gã trai ngạc nhiên.

- Cháy... Cháy mấy hôm trước đó!

Gã trai khẽ nhăn trán rồi “à” lên một tiếng:

- Hiếu rồi! Nhưng tưởng tui chết cháy rồi chứ gì?

Rồi hần cười khì:

- Ở dưới quê, ba tui cũng điện lên hỏi thăm xem tui có... khỏe không? Rồi ổng biểu: “Tao lo quá, thấy chết mất bao nhiêu là người!”. Ba tui cười khà khà khi biết tui vẫn bình an vô sự rồi ổng cúp máy cái cụp!

- Vậy hả? Ba anh thương anh quá hén!

- Ủa, tui cũng thương ba tui nữa!

Rồi gã trai lại cười:

- Không ngờ, cả Nhưng cũng lo cho tui!

- Tại anh bỗng dưng đi đâu mất, chẳng thềm nói câu nào làm người ta cứ tưởng...

- Ôi, tui là thợ hồ, làm gì có tiền mà lui tới tòa nhà ấy! Mỗi lần lãnh lương, được ra phố uống ly cà phê đen là hãnh diện lắm rồi!

Reng... Reng... Reng...

Tiếng chuông điện thoại trong nhà lại reo vang, thật chẳng đúng lúc chút nào. Nhưng vội vã:

- Ông bà chủ gọi!

- Khoan đã! Bông[2] may cho Nhưng nè!

Nhưng đón lấy nắm bông may rồi chạy ào vào trong nhà. Tiếng chuông chợt tắt ngấm khi cô vừa nhắc ống nghe. Chắc tại ông bà đợi lâu quá mà. Thế nào tối về, ông bà cũng la! Nhưng bỗng cảm thấy lo lo. Ngày mai, hễ điện thoại reng là cô phải vô liền!

*

- Đây rồi! Lần này bắt được quả tang nhá!

Một anh dân phòng túm tai tên thợ hồ rồi nói với người bên cạnh:

- Dẫn nó về phường, chờ ông Sáu xuống xử!

- Sao lại bắt tui? - Gã thợ hồ hốt hoảng.

- Vì sao à? Vì cái tội rình mò nhà người khác! - Một gã nói.

- Định ăn trộm hả mày? - Một gã khác.

- Không, không! - Tên thợ hồ càng hốt hoảng - Tui không phải ăn trộm!

- Không ăn trộm sao trưa nào cũng rình rập cổng nhà người ta làm gì?

- Tui...tui... tui gặp người quen!

- Người quen à? - Một gã trợn mắt - Mày ở đâu tới đây? Quen ai trong ngôi nhà này?

- Tui... tui quen cô...

- Quen tui! - Tiếng Nhưng và cái lỗ mũi đang thò qua ô cửa.

Mấy gã dân phòng ngạc nhiên:

- Người quen của mày hả?

- Dạ! - Tiếng Nhưng ngoan ngoãn.

- Quen gì mà cứ thụt thụt thò thò... À, tui mày đang bày mưu tính kế gì phải không? Định rủ nhau cuỗm đồ nhà bác Sáu chứ gì?

- Tui không phải người ở! - Nhưng cãi.

- Vậy mày là cái gì, hả?

- Người giúp việc!

- Ui, giúp việc hay người ở thì khác gì nhau, hả?

- Máy anh không được xúc phạm người khác! - Tên thợ hồ nói to như quát.

- Ái chà, còn bênh nhau nữa!

Dứt lời, một tay dân phòng ra lệnh:

- Đưa thằng này về phường!

- Không được bắt tui! - Tên thợ hồ hét lên - Tui không phải ăn trộm...

Mặc, hấn vẫn bị lôi tuột đi. Tiếng Nhưng kêu lên đau đớn, cả khi gã con trai kia bị lôi khuất đi...

*

- Hai đứa chúng mày chịu nhau hả? Sao không nói sớm? - Ông Sáu nói như trách.

Cả hai đứa ngập ngừng e thẹn. Ông Sáu lại vỗ đùi:

- Cứ nói với tao một tiếng thì chết chóc gì. Thụt thụt thò thò cho dân phòng họ bắt, đại chưa!

Hai đứa vẫn im lặng. Ông Sáu quay sang phía tên thợ hồ:

- Dạo này làm ở đâu mày?

- Dạ, cũng gần đây, thưa bác!

- Ờ, cái núi với cái hồ mày xây, ai cũng khen đẹp!

- Hì, hì... Thiệt hả bác? - Gã thợ hồ cười tí.

- Bữa nào rảnh, ghé xây giùm tao mấy cái bồn hoa!

- Dạ, chủ nhật được không bác?

- Ờ, được! Chủ nhật càng tốt!

Rồi ông Sáu quay lại đề tài cũ:

- Sao? Hai đứa bây nói thiệt đi! Có gì, tao giúp cho!

Một phút im lặng, ông Sáu lại tiếp:

- Thằng Lọc thì chịu khó, khéo tay. Con nhỏ kia thì hiền lành, ngoan ngoãn! Đẹp đôi quá còn gì...

Hai đứa khẽ quay qua nhìn nhau rồi lại thẹn thùng di di ngón chân xuống đất. Ông Sáu cười khà khà:

- Tụi bây giỏi thiệt, dám qua mặt tao! Thôi, hôm nào đưa nhau về quê cho biết nhà biết cửa!

Hai đứa lại nhìn nhau, im lặng. Những gì muốn nói, ông Sáu đều đã nói giùm hết cả rồi. Việc còn lại của hai đứa, nhìn nhau là đủ.

- Sao? Tao nói thế, nghe có được không?

Ngập ngừng một lúc, cả hai đứa cùng đồng thanh:

- Dạ... được!

*

Chủ nhật. Lọc dẫn theo một người bạn tới nhà bác Sáu để xây mấy cái bồn hoa nho nhỏ cạnh bức tường rào. Trong lòng Nhưng cũng vui như có hội, quay ra nhìn thấy Lọc, chạy vào cũng nhìn thấy Lọc.

Bà Sáu cười:

- Bữa nay, nhìn nhỏ này cứ như người khác ấy!

Nhưng chạy biến vào bếp, làm ca trà đá rồi bung ra cho hai anh thợ hồ. Xong, Nhưng lại chạy biến vào bếp, làm gì chẳng rõ. Lâu lâu, Nhưng lại nhìn ra vườn một cái... Cứ thế, cho đến khi hết buổi, hết ngày...

*

Tết. Nhưng được ông Sáu cho về quê sớm. Lãnh lương xong, Nhưng lại được ông Sáu cho thêm tiền. Mấy triệu này, cô sẽ mang về phụ cho ba sửa lại cái nhà ăn Tết cho sáng sủa. Ông Sáu còn giao cho Lọc nhiệm vụ phải đưa Nhưng về tận nhà cho...biết.

Ăn Tết xong, Nhưng trở lại thành phố với gương mặt hớn hở. Bà Sáu cười, hỏi:

- Tết có vui không con?

- Dạ, vui lắm thưa bà! Năm nay, gia đình con được ở nhà mới nữa!

- Vậy hả?

- Thằng Lộc nó xây giúp chớ gì? - Ông Sáu đoán mò.

- Dạ, sao ông biết? - Nhưng ngạc nhiên.

Ông Sáu chỉ cười trừ. Bà Sáu lại hỏi:

- Thế gia đình thằng Lộc lên chơi chưa?

- Dạ rồi! Sửa nhà giúp ba má con xong, anh mới về quê. Được vài bữa thì anh đưa ba anh lên chơi!

- Vậy hả? Rồi ba má tụi bây nói sao?

Nhưng tủm tỉm cười:

- Dạ, họ bảo... được!

- Thế thì tốt rồi! Chừng nào thì... cưới?

- Dạ, anh nói cứ để từ từ...

- Vậy hả? Chừng nào tụi bây làm đám cưới, tao sẽ tặng cho bây một đôi bông tai vàng “bốn số chín”, chịu hông?

- Dạ, chịu! Nhưng có trừ vào tiền lương không bà? - Nhưng cẩn thận hỏi lại.

- Cái con nhỏ này! Tặng là tặng, còn lương là lương chớ!

Rồi bà quay sang phía ông Sáu khi Nhưng lui vào trong thay đồ:

- Hai đứa nó... đơn giản quá ông hả!

- Ờ, đôi khi thế lại hay đó bà!

Phía sau, Nhưng đã thay đồ xong và bắt đầu những công việc linh tinh trong nhà. Vừa làm, cô vừa tưởng tượng tới ngày mình được làm cô dâu. Hôm ấy, chắc mình được mặc đẹp lắm! Cả Lộc nữa... Nhưng anh tính: “Khi nào cưới, chỉ cần làm đơn giản thôi, vì hai đứa còn nghèo!”.

Trưa nay, anh cũng sẽ đến nhưng không còn phải đứng thụt thò qua ô cửa nhỏ nữa bởi trưa nay chủ nhật, ông bà Sáu... ở nhà!

Tháng 2 năm 2003

Má lúm đồng tiền

Hắn ngồi cặm cùi cửa loẹt xoẹt. Những hạt ốc bay bụi mù. Hắn hít phải khá nhiều. Cái mùi bụi ốc hôi hôi cộng thêm cái mùi sơn ở những lán bên cạnh cứ bốc xộc vào mũi, thật khó chịu. Bên cạnh hắn, những người thợ khác cũng đang cặm cùi làm việc. Chiếc loa to tướng trên căn phòng của ông chủ, đang vọng xuống một giọng hát cải lương thảm thiết nào nề, kể lể mối tình buồn nẫu nuột của cô gái tên Lan và anh chàng Điệp...

Cô con gái cung duy nhất của ông chủ tên Châu, người không cao cũng không thấp, không ốm cũng không mập, tóc dài ngang lưng và đôi má có lúm đồng tiền cỡ... hai xu mỗi khi cô nàng cười chúm chím. Phải công nhận là Châu khá đẹp. Hắn chép miệng ao ước: “Giá như...”. Thật tiếc, hắn chỉ là một kẻ làm công nghèo rớt. Kia, Châu lại đang đi xuống, trên tay bưng một rổ ốc lóng lánh màu sắc đã can sẵn. Bắt gặp ánh mắt của hắn đang liếc trộm, đôi chân nàng bỗng bước thấp, bước cao như vấp phải một... cục đá vô hình. Quái lạ! Nàng khẽ cúi xuống, e thẹn. Tới bên cạnh, nàng đưa cho hắn rổ ốc: “Anh cửa gấp mấy cây tùng rồi đưa cho thợ cấn, cấn gấp” - Hắn đón lấy rổ ốc rồi lại tranh thủ liếc trộm cô chủ. Hắn bỗng bối rối khi bắt gặp ánh mắt cô chủ cũng đang nhìn mình. Cô chủ vội vã nhìn đi chỗ khác rồi hỏi: “Đôi Long - Phụng, anh cửa xong chưa?” - “Đây, xong rồi Châu ạ!” - Hắn đưa cho cô chủ chiếc rổ nhựa nho nhỏ có đựng những mảnh ốc đã được hắn cửa cắt một cách khá điệu nghệ rồi lại cúi xuống, cặm cùi cửa tiếp. Ngoảnh đi ngoảnh lại, hắn đã học nghề ở đây cả gần năm trời, tay nghề cửa cấn đã khá, mức lương cũng đã được nâng lên từng ngày. Mai mốt, hắn sẽ được học sơn rồi tách[3]... Hắn quyết sẽ tìm cách học cho bằng được những công đoạn thủ công để có thể hoàn chỉnh được một tác phẩm sơn mài. Thời gian đầu, ông chủ giấu nghề kỹ lắm, thường thì ông chỉ bắt hắn làm hoài một công đoạn, làm đến phát ngán. Cũng may là có cô chủ luôn luôn ở nhà. Tranh thủ những khi ông chủ đi vắng, hắn thường lân la tới bên cô chủ mà học hỏi. Được một gã con trai cùng lứa quan tâm và tín nhiệm, thế nên cô chủ cứ vô tư mà... truyền nghề cho hắn. Đúng là “con gái hại cha” mà!

- Thằng này sáng dạ!

Một ngày, ông chủ bỗng phát hiện ra tay nghề của hắn, khen lấy khen để. Hắn cũng *lên* luôn từ dạo ấy!

Cô chủ lại trở về với hai chiếc lục bình to tướng và những miếng ốc đã cửa sẵn rồi lui cui ngồi cấn. Tiếng gõ chuôi nhíp[4] của cô vang lên lạch cạch. Thỉnh thoảng, cô lại liếc trộm xuống chiếc lán dứa cách đó không xa, nơi có anh chàng “sáng dạ” đang chăm chỉ học nghề. Hắn có chí lắm! Cứ đà này, chẳng bao lâu nữa, hắn sẽ thành một tay thợ lành nghề! Không chừng, khi đó, hắn cũng sẽ lại tung cánh bay đi như bao nhiêu kẻ khác. Chuyện đó ở đây xảy ra hoài. Cũng chính vì lý do đó mà cha cô thường tìm cách giấu nghề rất kỹ, cố kéo dài thời gian học nghề của thợ càng dài càng tốt, một là để thử tính kiên trì, hai là để giữ chân thợ. Trả lương học việc ắt sẽ không tốn nhiều như lương thợ chính rồi...

Trong lán dứa bên cạnh con lạch nhỏ, hắn và mấy người thợ nữa vẫn đang lui cui cửa kéo. Tiếng đập nệm, kẹp lóc cóc và những tiếng cửa loẹt xoẹt vẫn vang lên đều đều...

*

Vẫn mấy chiếc bình to tướng, cao ngang ngực lên chiếc xe lam xong, hắn phủi hai vạt áo lấm đầy bụi. Ông chủ đạp máy xe nổ pằng pằng, rồ ga lao vọt đi. Hắn quay vào, phụ cô chủ cấn mấy bức tranh Cầu - Đào.[5]

- Bức tranh đẹp quá! - Vừa cấn, hắn vừa tấm tắc khen.

Cô chủ, đôi má đỏ ửng, lúc này chỉ còn biết tùm tùm cười.

- Châu có tin không? Tôi cũng có thể vẽ được một bức tranh như thế! - Hắn khoe tài.

- Thật không? - Châu có vẻ nghi ngờ.

- Thật! Châu không tin ư?

Châu vẫn tủm tỉm cười khiến hai lúm đồng tiền cứ đậu hoài trên đôi má.

- Vậy, tôi vẽ thử cho Châu xem nghe!

Rồi hấn vớ được một mảnh giấy, dùng cây bút chì, bắt đầu lui cui vẽ. Cô chủ cũng chăm chú dõi theo từng nét vẽ lá lướt thoăn thoắt điệu đà của hấn rồi gật đầu khi bức tranh Cầu - Đào từ từ hiện ra. Thật đẹp chẳng kém gì bức tranh mà cô và hấn đang cần.

- Anh vẽ đẹp quá! - Châu khen.

- Ngày trước, khi còn đi học, lúc nào tôi cũng mơ ước được trở thành họa sĩ...

- Vậy sao anh không đi học làm họa sĩ?

Khuôn mặt hấn bỗng lộ ra những nét buồn rười rượi. Hấn chép miệng:

- Có lẽ, tại tôi không có duyên!

Ngắm bức vẽ một chút rồi hấn gấp lại, tiếp tục cùng cô chủ làm nốt công việc đang dang dở. Chẳng mấy khi được làm việc cùng Châu, hấn lại bắt chuyện:

- Hôm nào rảnh, tôi sẽ vẽ tặng Châu một bức chân dung!

- Ý! Không được đâu!

- Sao vậy?

- Kỳ lắm!

Rồi Châu lảng vội sang chuyện khác:

- Ba em nói, sang tháng bắt đầu cho anh học sơn. Chừng nào sơn thạo rồi, cho anh học tách!

- Học tách khó lắm phải không Châu?

- Dạ, ban đầu cũng khó! Nhưng mà anh khéo tay, chắc cũng mau!

- Sao Châu biết tôi khéo tay?

- Thì ban nãy, Châu vừa được xem anh trở tài đó thôi. Chắc hồi còn đi học, anh vẽ nhiều lắm hả?

Nhớ lại thời còn đi học, hấn hào hứng:

- Châu biết không? Thời còn đi học, tôi nghịch lắm! Có lần, bốn bức tường vôi trắng tinh của lớp học đã được tôi trang trí bằng đủ mọi hình ảnh do tôi tự sáng tạo, từ những mẩu gạch non. Có cả hình ông thầy giáo chủ nhiệm suốt ngày đội mũ nồi, đeo kiếng cận nữa chứ! Tôi họa giống y như thật, từ ánh mắt, khuôn mặt đăm đăm có cái mụn ruồi to bằng hạt gạo nếp... tất thảy đều giống. Sau khi tôi họa xong, không biết đứa nào trông lớp đã phết thêm cái tên của

thầy vào ngay bên cạnh khiến thầy cứ tấm tắc: “Ai vẽ tôi mà đẹp thế này?” - Tôi liền đứng vùng dậy: “Thưa thầy, em ạ!”.

Châu chăm chú nghe và đôi má lúm đồng tiền cứ lúm xuống sâu hoáy như cái xoáy nước mỗi khi Châu tủm tỉm cười.

- Bữa ấy, thầy có thưởng cho anh cái gì không? - Châu hỏi:

- Có chớ! Thầy bảo: “Trưa nay ở lại, quét vôi bốn bức tường, xóa giùm tôi những bức tranh này đi!” - Tôi cứ tiếc ngẩn vì những bức họa của mình có “tuổi thọ” quá ít. Sau lần đó, thầy thường xuyên để ý tới tôi. Mỗi khi cần trang trí báo tường, thầy giao cho tôi đảm nhiệm hết!

- Anh giỏi thế, vậy mà không đi học vẽ?

- Tôi nói rồi, chắc tại không có duyên!

Pằng Pằng... Pằng...

Chiếc xe lam của ông chủ đang trên đường về, tiếng nổ như xe tăng. Sao hôm nay ông chủ giao hàng nhanh thế? Hẳn thôi không kể chuyện nữa. Cô chủ cũng thôi tủm tỉm cười. Cả hai lại cầm nhíp gỗ lóc cóc lên những miếng ốc óng ánh màu sắc đang được gắn vào bức tranh Cầu-Đào khổ lớn ...

*

Không phải chỉ có thời đi học, mà ngay cả bây giờ, hần vẫn luôn ao ước được trở thành một họa sĩ để được sống trọn đời với một môn nghệ thuật mà mình luôn yêu thích. Nhưng ở đời, đã có mấy ai được sống trọn với những mơ ước của mình. Hần cũng thế, yêu vẽ lắm nhưng hần lại chẳng thực hiện được điều gì. Thi đi thi lại đôi lần đều trượt. Mới đầu, hần thi vào ngành kiến trúc, sau đó thì mỹ thuật... “Mình thật là vô dụng”! - Hần tự sỉ vả mình rồi chép miệng: Thôi thì tại... phận! Có điều, không vào được đại học, hần vẫn cứ muốn được làm một điều gì đó có dính dáng tới... nghệ thuật! Vậy là hần chọn nghề sơn mài, một nghề thủ công mỹ nghệ đã có mặt trên mảnh đất này từ cái đời thuở nào. Vì theo hần, dù sao đi nữa thì đó cũng là một hình thức lao động mang tính...nghệ thuật.

Nguyên nhân khiến hần kiên quyết đi học nghề sơn mài chỉ có thế. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp và hần sẽ trở thành một người thợ cực giỏi trong nay mai. Oái oăm thay, ông chủ lò lại có một cô con gái cưng khá đẹp! Mọi chuyện rắc rối được bắt đầu từ đây. Giá mà hần chỉ nhìn trộm và ngắm nàng thôi thì đã đành. Đẳng này... chắc, chắc... hần lại đi thích cái đôi má lúm đồng tiền của người ta có chết không cơ chứ! Giá như cô chủ... lạnh lùng với hần một chút thì tốt biết bao. Ác một nỗi, cứ nhìn thấy hần, cô chủ lại chum chim cười. Ngày còn đi học cấp ba ấy, cũng có một cô nàng tiểu thư thường xuyên tặng hần những cái nhìn như rủa và cũng chum chim cười làm cho hần ăn không ngon, ngủ không yên và tất nhiên là học cũng không còn giỏi nữa. Vậy mà sau khi thấy hần thi rớt đại học, nàng liền gắt hỏa tiễn, bay luôn. Đáng đời, ai bảo hần dám đi iêu khi còn ngồi trên ghế nhà trường? Bây giờ thì hần đã có cái quyền ấy rồi. Nhưng xem ra cũng không ổn. Bởi cô chủ là con gái... ông chủ. Còn hần, đâu có là cái đỉnh gì, chỉ là một thằng thi rớt mà thôi!

Nhưng hần đã lo hơi xa. Cô chủ không bao giờ nghĩ thế. Lúc nào, cô chủ cũng sẵn sàng dành cho hần những nụ cười làm hần mê mẩn. Không hiểu cô chủ thích hần ở điểm nào? Đẹp trai thì chắc hần là không rồi! Nhà hần thì nghèo rớt, lại đông anh em nữa. Hay nhờ hần có nhiều tài lẻ? Ôi, sao mà khó lý giải quá!

*

Một bữa nọ, hình như ông chủ đã phát hiện ra những điều “bất thường” giữa cô con gái cưng và cái kẻ làm thuê sáng dạ. “Sáng dạ thì được, nhưng còn chuyện ấy thì không thể!” - Ông đe con gái mình như thế. Châu im lặng và có vẻ hơi buồn. Cũng từ đó, ông thường để mắt tới đứa con gái cưng nhiều hơn và luôn đề phòng cái thằng làm công...sáng dạ.

Rồi lại một ngày u ám nữa. Ông chủ bỗng cho gọi hấn cùng một vài người nữa lên, bảo:

- Dạo này ít việc, tụi bay tạm nghỉ ít bữa, chường nào nhiều việc, tao sẽ cho kêu!

Hấn và mấy người kia lặng lẽ nhìn nhau rồi “dạ” khẽ. Mấy người kia thì chẳng nói làm gì, còn hấn: sáng dạ, thông minh, được việc... vậy mà ông chủ cũng cho nghỉ, còn không quên “tặng” thêm cho hấn cái nhìn nảy lửa. Vậy là đã rõ. Ông chủ sẽ không bao giờ cho kêu lại hấn, cho dù hấn có tài giỏi cỡ nào.

Hấn thở dài rồi cuộn gói ra khỏi xưởng. Được vài bước, hấn bỗng quay lại nhìn cái lán dứa thân quen nhưng thực ra là cốt để được lên nhìn thấy nàng một lần nữa. Trong lán, Châu cũng đang trộm nhìn theo. Ông chủ liền lừ mắt nhìn cô con gái rồi khẽ “e hèm” khiến hấn phải vội quay mặt đi.

Ra tới hàng dứa bên cạnh bờ sông, hấn dứt hai tay vào túi quần, tựa lưng vào một gốc cây, nhìn xa xăm sang phía bờ bên, nghĩ ngợi. Đĩa mà cũng đòi đeo chân hạc ư? Đáng đời nhà mi! Bây giờ thì hấn mới biết thế nào là tai hại. Con đường nghệ thuật của hấn lại một lần nữa dang dở. Ai bảo, hấn cứ thích đôi lúm đồng tiền nơi gò má con người ta? Thích ai không thích, lại đi thích con gái ông chủ!

- Nè, sao không về? Đứng đây làm gì?

Nghe tiếng quen quen, hấn quay đầu nhìn lại. Thì ra là một người làm chung cũng mới vừa bị giảm biên chế. Anh ta chép miệng:

- Nuối tiếc mà làm gì! Hãy quên cô ta đi!

- “Cô ta” nào? - Hấn buột miệng hỏi.

- Nè, đừng giả bộ nai tơ! Bọn này biết hết trơn rồi, biết trước ông chủ nữa kìa!

Hấn lại im lặng. Chán chường. Thì ra là vậy, ai cũng đã biết. Ông chủ tổng cổ hấn đi cũng là phải lắm!

- Thôi, về nhà tôi làm vài ly cho đỡ buồn!

Cái gì? Uống rượu à? Phải lắm! Lúc này, hấn cũng muốn được uống vài ly, mặc dù trước đây chẳng bao giờ hấn thích uống rượu. Hấn cũng muốn được đập phá một cái gì đó. Nghĩ vậy, hấn gật đầu:

- Đi thì đi!

*

Hấn nói với người bạn sau khi ngửa cổ uống cạn mấy ly rượu để nóng phùng phùng:

- Anh cho tôi xin tờ giấy trắng với cây viết chì...

- Để làm gì? Viết thư cho cổ[6] à?

- Cũng gần như thế! - Hấn gật đầu.

Tờ giấy, cây bút chì được đưa tới. Hấn vừa ngâm nga một bản nhạc buồn vừa quơ tay vẽ. Hấn vẽ say sưa một hồi...

- Nè, chú mày vẽ ai vậy? - Người bạn của hấn tò mò.

Hấn không trả lời vội. Những nét vẽ vẫn liên tục được phác ra trên trang giấy trắng. Mái tóc này, đôi mắt này, khuôn mặt này, nụ cười này, đôi má lúm đồng tiền này... Chỉ một loáng sau, hấn đã họa xong một bức chân dung mà không cần hình mẫu.

Người bạn của hấn gật gù nhìn bức tranh khi hấn hoàn tất, khen:

- Đẹp! Cứ y như thật vậy! Hèn chi cô chủ thích chú mày!

Rồi anh ta vung tay lên trời:

- Uống, tao mà là ông chủ, tao rước chú mày về, cho ở rể luôn! Một nhân tài thứ thiệt. Vậy mà ông chủ lại chê?

Hấn nhếch mép cười buồn. Nốc thêm một ly rượu đắng nữa, hấn lại hát. Sao lúc này hấn tự dưng thích hát đến thế...

Rồi hấn cuộn bức tranh, đưa cho anh bạn:

- Nhờ anh chuyển giùm cho cổ! Nói rằng tôi tặng!

- Ờ, được! Tội nghiệp chú mày! Làm vài ly nữa được hông?

- Dạ, được!

Rồi hấn ưu tư:

- Vài ngày nữa, có lẽ tôi sẽ phải đi xa!

- Đi đâu?

- Tôi sẽ xuống Sài Gòn!

Người bạn lại rót rượu. Hấn lại đón thêm một ly nữa rồi ngửa cổ uống cạn. Xong, hấn quệt miệng:

- Thôi, tôi phải về đây!

- Sao vậy? Đang vui mà!

Hấn xua tay rồi ngật ngưỡng đứng dậy:

- Mẹ tôi không thích nhìn thấy tôi say rượu!

Rồi chân nam đá chân chiêu, hấn đi ra khỏi nhà người bạn. Hình ảnh nàng lại chập chờn nhẩy múa trong đầu. Hấn muốn xua đi mà không tài nào xua nổi. Đôi má lúm đồng tiền và nụ

cười hàm tiếu cứ quẩn chặt lấy tâm trí của hắn mà tra tấn. Ra đến bờ sông, hắn lại đứng nhìn sang bờ bên và những đám lục bình đang quẩn trên dòng nước. Hình như có cả bóng hình của Châu cũng đang chập chờn trước mặt...

*

Lặng lẽ ngồi riêng trong một góc xưởng, hắn lại mải mê với một bức tranh sơn thủy. Sau khi quyết định tạm rời xa quê hương, hắn xuống thành phố, xin được một chân thợ trong một cơ sở sơn mài nằm trên đường Cộng Hòa, tiếp tục đeo đuổi con đường mình đã chọn.

Cái lán dừa, con lạch nhỏ, những cơn gió lồng lộng thổi vào từ dòng sông đục ngầu phù sa và tất nhiên, cả đôi má lúm đồng tiền của nàng... tất cả lại hiện về trong tâm tưởng khiến hắn chột buồn. Thế là hết, tất cả bây giờ chỉ còn là kỷ niệm, một kỷ niệm thiêng liêng của những năm tháng đầu tiên khi hắn chập chững làm... người lớn.

Tối. Trong góc phòng ngủ dành cho những người thợ, hắn lại ngồi nhớ tới cô chủ cũ. Người đâu mà đẹp lạ! Lấy cuốn sổ và cây bút chì, hắn lại loay hoay ngồi vẽ. Những bức chân dung của nàng lại hiện ra trên từng trang sách nhỏ. Bức nào cũng đẹp, cũng có đôi má lúm đồng tiền và nụ cười tươi rói. Có lẽ kiếp này, hắn chỉ được ngắm nàng thôi. Cái nhìn náy lửa của ông chủ dành cho hắn hôm nào đã nói lên tất cả. Cả hắn và Châu đều không ai có đủ can đảm để vượt qua cái nhìn nghiêm khắc đó.

Khuya. Hắn gấp cuốn sổ rồi ngả lưng xuống chiếc chiếu dưới nền nhà. Nằm hoài mà không sao ngủ được. Cố quên đi hình ảnh của nàng, hắn tưởng tượng những tháng ngày sắp tới. Con đường trước mặt còn dài hun hút. Biết đâu, một ngày nào đó, hắn sẽ gặp lại nàng, gặp lại đôi má lúm đồng tiền đẹp hơn mọi bức tranh có thực trên đời.

Ừ! Biết đâu đấy, sẽ có một ngày...

Sài Gòn, tháng 3 - 2003

Hương hoa lý

1.

Đi học về, treo cặp lên tường, Hoa chạy xuống bếp. Như thường lệ, Hoa lại giành lấy công việc mà mẹ đang làm. Vui vẻ nhường việc lại cho cô con gái yêu, mẹ bảo:

- Cơm mẹ nấu xong rồi. Con kho nồi thịt, kho cho kỹ rồi nấu canh. Nấu hơi nhạt một chút nhé! Dạo này, bố con không thích ăn mặn!

- Dạ!

Hoa ngoan ngoãn trả lời. Thịt heo mẹ đã làm sẵn rồi. Hoa bắc chiếc nồi nhỏ lên bếp, thắng đường xong, đổ đĩa thịt heo đã ướp vào nồi. Chẳng mấy chốc, những miếng thịt đã đổi sang màu vàng ươm rồi quăn lại, thật ngon mắt. Mùi thịt kho chín bốc lên thơm ngào ngạt làm cô cảm thấy đói cồn cào. Bỏ thêm ít tiêu, bột ngọt xong, Hoa đẩy nồi thịt lại, cho thịt nhừ thêm chút nữa...

Còn nồi canh nữa là xong. Nhưng mẹ quên chưa thái rau. Bưng rổ rau ra gần bể nước, Hoa khéo léo rửa rồi xắt rau như mẹ đã dạy. Nồi canh này, lát nữa, Hoa sẽ nhớ bỏ ít muối một chút cho bố dễ ăn. Đạo này, huyết áp của bố thường tăng rất cao, không thể ăn mặn như mọi khi...

Nấu nướng xong xuôi, vẫn chưa thấy bố về, Hoa lại bàn học, mở cặp, lấy cuốn sổ tay ra đọc. Hoa chăm chú đọc đi đọc lại bài thơ mới được tặng. Tác giả của nó chẳng phải ai xa lạ, đó chính là cái anh chàng Hiệp “si” học cùng lớp. Hắn có cái tên Hiệp “si” chẳng phải vì hắn “si mê” một cô nàng có mái tóc dài như Hoa hoặc một cô nàng có đôi môi tròn mọng như nhả Thơm chẳng hạn... mà là vì hắn “si” thơ. Sở trường của hắn là thơ. Lúc nào cũng thấy hắn nhắc đến thơ. Lúc thì nghe hắn đọc rồi bình, lúc thì hắn lại nổi hứng sáng tác rồi lại tự ngâm nga...

Hồi sáng này, hắn vừa tặng cho Hoa một bài thơ vô cùng lãng mạn. Hắn bảo, nay là mừng tám tháng ba nhưng hắn không có... hoa hồng! Rồi hắn tự tay chép vào sổ tay của Hoa bài thơ này. Sau đó, hắn ký xoẹt một cái vào bên dưới bài thơ như một thi sĩ thực sự. Nét chữ hắn cứng cáp nhưng mỗi chữ cái viết hoa ở đầu dòng lại thật bay bướm, điệu nghệ. Nhiều đó thôi cũng đủ biết hắn là một kẻ có tâm hồn rất nghệ sĩ. Nụ cười hắn lại rất duyên nữa mới chết chứ! Nhỏ Thơm, đứa bạn thân nhất của Hoa cũng đã từng phải thốt lên: “Ôi! Quyến rũ đến chết người!”. Hình như nhỏ Thơm cũng rất “mến” Hiệp “si” thì phải! Một cảm giác giống như ghen tuông chợt trỗi dậy, thoáng qua trong trái tim Hoa nhưng rồi cũng nhanh chóng tắt lịm. Gấp cuốn sổ tay, Hoa chống cằm nhìn chăm chăm ra ngoài khung cửa sổ. Hoa lại tưởng tượng tới cái nụ cười chết người của gã trai cùng lớp. Ừ nhỉ, sao mà...quyến rũ. Trên đôi môi hồng, tươi roi rói của Hoa khẽ nở một nụ cười chum chim cũng thật là dễ thương...

- Con đang nghĩ gì thế?

Hoa giật mình quay lại. Mẹ đã đứng sau lưng tự khi nào.

- Dạ không! - Hoa ấp úng - Con đang đói mẹ à!

- Thế hả? Vậy thì dọn sẵn cơm ra đi! Bố cũng sắp về tới rồi đó! - Mẹ dịu dàng.

- Dạ! Con dọn liền!

Hoa xuống bếp, miệng khe khẽ hát một bản tình ca đang rất thịnh hành.

- Hôm nay, hình như con gái của mẹ rất yêu đời! Có gì mà vui thế hả con?

Hoa lại tủm tỉm cười:

- Thì mẹ đã từng bảo, lúc nào cũng phải yêu đời. Như thế, cuộc sống sẽ bớt đi được những âu lo, buồn phiền!

- Ừ, đúng đó! Lúc nào cũng phải luôn yêu đời con gái ạ!

*

Sáng hôm sau, Hoa dậy sớm hơn mọi khi. Hình như đêm qua Hoa không ngủ? Có một niềm vui nho nhỏ len vào trong những giấc mộng chập chờn của Hoa, thật là thú vị. Niềm vui ấy, nó lạ lắm, hình như Hoa chưa cảm nhận thấy bao giờ. Nó nhẹ nhàng như những áng mây mỏng mảnh thoáng qua trên bầu trời xanh ngắt. Nó mơn man như một làn gió nhẹ. Nó xao xuyến, lâng lâng, khiến Hoa như đang được bay bổng giữa bầu trời ngập tràn hạnh phúc...

Soạn sách cho vào cặp xong, Hoa cẩn thận ủi lại chiếc áo dài cho thật kỹ, cố không để cho một nếp nhăn nào dù rất nhỏ còn sót lại, chải mái tóc cho thật mượt mà rồi gắn lên đó một

chiếc kẹp có bông mai vàng rực. Hoa đứng trước gương, ngắm kỹ lại một lần nữa rồi mới quyết định dắt xe ra cửa.

Sáng sớm, trời mát dịu. Giàn hoa thiên lý trước cổng tỏa hương ngào ngạt. Ngắt một chùm hoa lý, Hoa bỏ vào giỏ xe rồi thông thả tới trường.

- Nhỏ Hoa hôm nay đẹp quá tụi bay ơi!

Có vài đứa bạn cùng trường phát hiện ra những điều mới lạ của Hoa, chúng ngạc nhiên thốt lên làm Hoa cảm thấy vô cùng hãnh diện. Chẳng gì, Hoa cũng là một trong những bông hoa nổi bật nhất trong trường, có khối đứa còn phải ghen tị.

Bước vào lớp, Hoa mở sách, dò lại bài một lần nữa. Tối qua, hình như Hoa học chưa được kỹ lắm, cần phải dò lại một lần cho chắc ăn trước khi vào giờ học chính thức.

- Sao hôm nay siêng thế? Lại tới trường sớm nhất nữa! - Một giọng nói quen thuộc vang lên ngay bên cạnh.

Hoa ngẩng đầu lên. Thì ra là hấn. Bao giờ, hấn cũng đến trường từ rất sớm. Hoa khẽ nhoẻn cười:

- Tại hôm qua làm biếng nên hôm nay buộc phải siêng thôi!

Rồi bỗng dưng, Hoa không biết nói gì thêm nữa. Hấn cũng im lặng như đang cố tìm một câu gì thật hay để tiếp tục cuộc trò chuyện. Cái khoảnh khắc im lặng ấy, sao mà khó diễn tả! Rồi hấn cũng đã tìm được một câu, nhưng không có gì đặc biệt:

- Hoa học thuộc hết chưa?

Hoa gật đầu:

- Cũng tạm rồi!

Hoa lại im lặng, lại hồi hộp chờ đợi. Nhưng hấn đã quay về chỗ ngồi của mình. Ngoài cửa, bọn Thơm, Huệ đang rồng rắn bước vào. Cả bọn cùng thốt lên:

- Chà! Hôm nay nhỏ Hoa...

Bọn Tân “ma cô”, bọn Hùng “bẩn” cũng luôn miệng xuýt xoa:

- Chà, hôm nay hoa hậu lớp mình lạ quá!

Cô khẽ e thẹn. Hình như tới lúc này, hấn mới chịu quay sang, để ý kỹ đến Hoa. Hấn chắc sẽ phát hiện ra những điều mới lạ nơi Hoa. Đầu tiên là mái tóc óng ả có gắn bông mai vàng rực, sau đó... Hoa bỗng bối rối, không dám nghĩ tiếp nữa. Hình như hấn vẫn đang ngắm Hoa một cách say sưa thì phải. Đó, nhỏ Huệ cũng đã phải kêu lên:

- Ngắm gì mà như muốn nuốt chửng người ta vậy cha? Bộ, “kết model” rồi hả?

Hấn có vẻ mắc cỡ, không dám ngắm tiếp. Chẳng mấy chốc, cả lớp đã đến đông đủ. Tiếng trống cũng đã vang lên báo hiệu tiết học đầu tiên chuẩn bị bắt đầu. Hấn mở sách để sẵn trước mặt và thỉnh thoảng lại liếc trộm sang phía cô nàng có gắn bông mai vàng trên mái tóc...

Buổi chiều, chỉ còn một mình ở nhà, Hoa lại lấy cuốn sổ tay ra đọc. Sáng nay, hần lại tặng cho Hoa một bài thơ nữa. Vẫn những bài thơ lãng mạn của tuổi học trò nhưng những vần thơ của hần sao mà tha thiết quá. Bài thơ nào, hần cũng viết về trăng. Hần bảo, hần muốn trở thành một... Hàn Mặc Tử! Thần tượng của hần chính là Hàn Mặc Tử. Ngày trước, hần bảo: thần tượng của hần là đại thi hào Nga Puskin kia. Cũng có lúc hần còn bảo: thần tượng của hần là Nguyễn Bính - thi sĩ của thôn quê Việt Nam... Chà, hình như đối với hần, ai cũng là thần tượng cả. Và thần tượng của hần đều là những thi sĩ của tình yêu đích thực. Thời gian gần đây, hần bỗng nổi hứng chuyển sang yêu thơ Hàn Mặc Tử và tất nhiên, hần yêu luôn cả nàng trăng khi tỏ khi mờ. Hần bảo: trên thế gian này không có gì đẹp bằng trăng. Những đêm trăng tròn, bầu trời xanh ngắt, hần thường thức rất khuya, khi thì ngồi bên khung cửa sổ, khi thì đi dạo quanh vườn hoặc lang thang trên con đường vắng gần nơi hần ở. Sau những đêm thức khuya như thế, những vần thơ lãng mạn nhất cũng đã được hần cho ra đời. Hần thường rất tự hào và tỏ ra phấn khởi mỗi khi trong tay có một bài thơ mới. Hần bảo, hần sẽ gửi một số bài cho báo. Chà, những bài thơ của hần mà được đăng trên báo, chắc hần bọn nhỏ Thơm, nhỏ Huệ sẽ quần lấy hần cho mà xem!

Những cảm giác giống như sự ghen tuông ích kỷ lại trỗi dậy, khẽ thoáng qua trong tâm trí. Hoa vội vàng xua đi như sợ nó sẽ trở thành một sự thật. Hoa tự hỏi: tại sao mình lại thường hay có những cảm giác lạ thế nhỉ, nhất là những khi nghĩ về hần. Mà dạo này, hình như lúc nào Hoa cũng nghĩ về hần. Những hình ảnh của hần lúc nào cũng quanh quẩn trong đầu. Đi đâu, tới chỗ nào, Hoa cũng có cảm giác như thấy hần đang ở bên cạnh, cả trong những buổi học và đôi khi, trong cả những giấc mơ. Người ta bảo: như thế có nghĩa là đã... “yêu”. Hoa lại cảm thấy phập phồng, vừa mừng, vừa lo sợ. Ước gì có ai đó đang yêu ở bên cạnh lúc này thì thật tuyệt, bởi nếu vậy, những điều Hoa đang thắc mắc sẽ được lý giải ngay tức thì.

- Hoa ơi!

Nghe tiếng gọi, cô rời khỏi bàn học. Bọn nhỏ Thơm đang léo nhéo phía ngoài cổng:

- Đang ngủ hả mày?- Nhỏ Thơm lên tiếng.

- Đâu có!

- Vậy thì ra mở cổng cho bọn tao đi! Có “phi vụ” cần bàn gấp!

- Thì tao cũng đang ra đây! Có việc gì mà quan trọng thế?

Hoa vừa mở cửa, bọn nhỏ Thơm đã vội ủa vào. Chúng cười nói xôn xao như một bầy chim sẻ. Nhỏ Huệ chun mũi hít rồi thốt lên:

- Chà! Thơm quá!

- Hương hoa lý đó! - Nhỏ Thơm chỉ vào giàn hoa - Nhà nó có cả một giàn đây này! Ôi! Hoa không là hoa, đã thật!

- Cho tao một chùm! - Nhỏ Huệ vừa nói vừa đưa tay hái.

Nhỏ Thơm cũng hái một chùm, đưa lên mũi hít lấy hít để:

- Thơm đã luôn!

- Hương hoa lý, phải thoang thoang từ xa mới thấy đã - Hoa giải thích như một cô nàng sành điệu - Nhất là vào ban đêm hoặc buổi sáng sớm mới thức dậy, ngửi thấy mùi hương lý là cảm

thấy yêu đời liền! Lắm lúc vừa mở cửa, mùi hương lý đã ùa vào tràn ngập cả căn phòng, chao ôi là thích!

- Chà! Nhỏ Hoa dạo này lãng mạn quá! Nói chuyện cứ y như là đọc thơ vậy! - Nhỏ Huệ thốt lên.

Không để ý lắm tới những điều ấy, Hoa mời các bạn vào nhà:

- Chúng mày tìm tao có việc gì thế?

- Có gì đâu! Bọn tao định rủ mày sang nhà Hiệp “si” nghe hán đọc thơ!

Nghe nhắc đến Hiệp “si”, mặt Hoa chợt đỏ lựng. Lúng túng mất vài giây, xong Hoa cũng gật đầu:

- Vậy mà tao tưởng có “phi vụ” gì? Đi thì đi! À, mà đợi tao thay bộ đồ cái đã!

Trong lúc đợi Hoa đi thay đồ, nhỏ Huệ chẳng biết làm gì, nó kéo nhỏ Thơm lại gần bàn học của Hoa. Nghiêng ngó trước bình hoa thật đẹp đặt ngay cạnh cửa sổ, nhỏ Huệ lại thốt lên:

- Dạo này, con nhỏ Hoa điệu ghê! Lại cắm toàn hoa hồng nữa chứ!

Nhỏ Thơm vồ lấy cuốn sổ tay mà ban nãy, do quá vội, Hoa đã bỏ quên trên bàn học. Lật qua lật lại vài trang, nó dừng lại trước trang giấy có những nét chữ vừa quen vừa lạ. Nó thắc mắc:

- Huệ ơi! Nét chữ này, mày biết của ai không?

Nhỏ Huệ nheo nheo mắt sẫm soi rồi thốt lên:

- Của Hiệp “si”! có cả chữ ký của hán đây này!

- Chà, hai đứa chúng nó ghê thật!

Thay đồ xong, Hoa bước ra, la to lên khi thấy cuốn sổ tay của mình đang nằm trên tay nhỏ Huệ:

- Đừng có mở! Thế giới riêng của người ta đó!

- Nhưng tụi này đã lỡ mở ra rồi! Chà, phát hiện ra một bí mật mới rồi đó nghe! - Nhỏ Huệ có vẻ thích thú.

Lấy lại cuốn sổ tay, Hoa cảm thấy như thế giới riêng tư của mình vừa bị xúc phạm. Hoa giận dữ:

- Mình không thích các cậu làm như vậy!

- Chúng mình chỉ vô tình thôi mà!

Nhỏ Thơm có vẻ ân hận. Nó biết, Hoa mà đã giận ai thì ít nhất mười ngày sau mới hết, có khi còn lâu hơn cũng không chừng. Sự việc vừa rồi xem ra có vẻ rất nghiêm trọng. Nhỏ Thơm liền tìm cách xoa dịu:

- Thôi! Đừng giận! Cho tụi mình xin lỗi!

Không khí bỗng lắng xuống, không còn cái sự sôi nổi, ồn ào như ban nãy. Chính Hoa cũng cảm thấy nó nặng nề. Hoa cũng không muốn kéo dài, như thế, chẳng khác nào dồn bọn nhỏ Thơm vào ngõ cụt. Hoa bỗng trách mình sao mà ấu quá! Giá như lúc nãy, Hoa nhét cuốn sổ tay vào trong ngăn kéo thì tốt rồi!

Nhỏ Huệ cũng có vẻ hối hận:

- Thôi! Cho bọn mình xin lỗi đi mà!

Không nói gì thêm nữa, Hoa ngồi xuống cạnh bàn học, khuôn mặt vẫn còn bí xị:

- Thôi, không đi chơi nữa!

Nhỏ Thơm và nhỏ Huệ vội nháy nhau ra về. Còn một mình, Hoa chợt cảm thấy buồn. Lật cuốn sổ tay ra coi, Hoa cảm thấy nó không còn là của riêng mình nữa. Nó đã bị xúc phạm và Hoa lại cảm thấy giận vô cùng hai nhỏ bạn...

*

Không hiểu sao, cả lớp đều đã biết chuyện nhỏ Hoa có “tình ý” với Hiệp “si”. Chúng xầm xì to nhỏ, rồi chúng tò mò để ý từng ly từng chút. Tất thấy, nhất cử nhất động của Hoa ở trường đều không qua khỏi mắt chúng. Tự nhiên, Hoa cảm thấy như vừa bị tước mất tất cả tự do. Hoa cảm thấy giận vô cùng. Chắc lại là nhỏ Huệ chứ không ai khác, lúc nào nó cũng thích để ý những chuyện riêng tư của mọi người. Mỗi khi phát hiện ra một điều gì đó, nó đều cảm thấy hào hứng như vừa lập được một thành tích vô cùng quan trọng. Còn bọn con gái cùng lớp, lúc nào cũng tò mò muốn nghe nhỏ Huệ kể lại những điều mà nó cho là thú vị vừa mới khám phá được. Cũng vì thế mà bọn con trai cùng lớp vẫn thường đặt cho nó một cái tên rất đặc biệt, chúng gọi nhỏ Huệ là “bà Tám nhiều chuyện”. Nhưng hình như nhỏ Huệ cũng không quan tâm lắm, nó còn bảo: “Trời sanh ra như thế, có sao thì xài vậy!” Không nói gì thêm được, bọn con trai đành lắc đầu. Sao mà nhỏ Huệ “lì” quá! “Lì” ngoài sức tưởng tượng...

Bỗng nhiên, Hoa trở nên ít nói và thường hay tư lự. Hoa bỗng cảm thấy ghét cái đám bạn cùng lớp, sao mà chúng nhiều chuyện quá đi mất. Giữa Hoa và Hiệp “si” đã có chuyện gì ghê gớm đâu, vậy mà chúng đã đồn ầm lên, toàn những chuyện không có, thật tức chết đi được! Không biết Hiệp “si” đã nghe thấy những tiếng xì xầm chưa nhỉ? Hẳn sẽ nghĩ gì khi cả trường đang đồn ầm lên là Hoa “yêu” hắn? Có thể hắn sẽ nổi giận với tất cả, và cả với Hoa nữa cũng không chừng!

Chẳng bao lâu, những thầy cô giáo cũng bắt đầu để ý đến Hoa. Thầy Hoan bảo:

- Đạo này, hình như em có phần hơi chểnh mảng trong học tập.

Còn cô Hiền cũng nhận xét:

- Đạo này, lực học của em hơi có phần giảm sút! Hình như em không được khỏe?

Hoa chỉ biết lặng lẽ cúi đầu như nhận tội. Rõ ràng, đạo này Hoa thường để cho những chuyện không đâu chi phối, gây cản trở tới học tập. Cũng tại đám bạn nhiều chuyện kia, chúng đã gây cho Hoa bao nhiêu là phiền toái. Những chuyện mà chúng chỉ bàn tán cho vui không ngờ đã gây ra cho Hoa bao nhiêu hậu quả tai hại. Vậy mà chẳng đứa nào ý thức được, cứ có dịp tùm năm, tùm ba là chúng lại lôi những chuyện của Hoa ra để bàn tán như một “đề tài” không thể thiếu!

Trong lớp, có lẽ chỉ có nhỏ Lan là không thèm để ý đến những chuyện vớ vẩn mà bọn nhỏ

Huệ đang bàn tán um sùm. Nó cũng không thích chơi với những đứa bạn gái cùng lớp. Nó thích nhập bọn với đám con trai “nhà lành”. Lạ hơn nữa là nó cũng ham đá bóng, mà lại đá hay như một... Ronaldo. Giọng nó cũng ồ ồ vẹt đục như giọng một đứa con trai đang... “thời kỳ trứng cá”. Ai cũng bảo, lẽ ra nhỏ Lan phải là con trai mới đúng! Từ cách đi đứng tới cách ăn nói, tất thấy đều giống như một đứa con trai. Chỉ có mỗi cái tên của nó là còn có vẻ con gái. Nhỏ Lan thích mặc quần Jeans, áo thun và cũng thích chạy xe 110cc. Nó bảo: như thế mới... ngẫu! Bỗng nhiên, Hoa chỉ còn cảm thấy mẫn... mỗi nhỏ Lan.

Nhỏ Lan thường bô bô:

- Đứa nào ăn hiếp mày, cứ nói với tao một câu, tao “xử” cho!

Trông nhỏ Lan thật mạnh mẽ. Nó tham gia vào Câu lạc bộ Võ thuật cổ truyền ở Nhà văn hóa quận. Nghe đâu, nó đã lấy được đai vàng. Nó mà đá một cái thì bọn con trai trong lớp cũng phải ngán.

Sau vụ “tai nạn” từ cuốn sổ tay, Hoa thường hay đi với Lan. Một đứa thùy mị, mềm mỏng như một giải lụa hồng, một đứa thì mạnh mẽ như voi rừng Tây Nguyên, ai thấy cũng bảo: hai đứa như vậy mà hạp nhau được, kể cũng lạ! Nhỏ Lan thường chở Hoa đi cùng. Nó thường chạy xe một tay. Lắm lúc, Hoa cũng sợ chết khiếp. Nhỏ Lan cười hết cỡ:

- Tao chạy xe thì mày khỏi lo! Cột điện, tao “luộc” mấy cái rồi!

Hoa rút cổ, lè lưỡi:

- Chạy chậm thôi! Tao sợ lắm!

Mỗi khi Hoa hét toáng lên, nhỏ Lan lại toét miệng cười hết công suất rồi nó cũng giảm ga, cho xe chạy chậm chậm, chiều theo ý cô nàng tiểu thư đang ngồi nhắm tịt mắt mũi phía sau vì sợ hãi...

3.

Bà Ba, mẹ của thằng Tân “ma cô” hốt hoảng lục tung mấy ngăn tủ, tìm kiếm một hồi rồi bà bật khóc:

- Trời ơi là trời! Cái thằng trời đánh, nó lại lấy hết tiền của tôi rồi! Ông ơi, vô mà coi cái thằng con “quí tử” của ông nè!

Ông Ba lừ lừ nhìn vào ngăn tủ trống rỗng. Đúng là thằng con trời đánh của ông lại gây ra chuyện nữa rồi. Bực mình, ông đóng sập cánh tủ lại rồi quay ra ngoài:

- Tôi đã nói với bà rồi! Tiền bạc phải cất cho kỹ một chút!

- Thì tôi cũng đã khóa cẩn thận, không hiểu sao nó lại mở ra được?

Bà Ba lại mếu máo, khổ sở. Ông Ba gắt:

- Khóc lóc! Không lo đi tìm xem nó ở đâu? Lôi cổ nó về đây, tôi đập cho nó một trận! Con hư chung quy cũng là tại...

Bà Ba lại sụt sịt:

- Bây giờ ông lại định đổ lỗi cho tôi phải không? Ông coi, tối ngày ông lo đi biên biệt, có mấy khi ông quan tâm tới vợ con đâu? Một mình tôi nào nhà cửa, nào công việc này nọ... lúc nào cũng rồi cả lên, ông nào có hay biết gì?

- Tôi phải lo làm ăn, lo kiếm tiền. Công việc nhà cửa, con cái là việc của bà!

- Nhưng ông là cha nó, ít nhiều ông cũng phải quan tâm, để ý tới nó một chút chứ!

- Thôi! Bà nói nhiều quá! Đi tìm thử xem nó đang ở đâu, lôi cổ nó về. Tối nay, tôi nói chuyện với nó. Bây giờ, tôi phải đi đây!

Ông Ba lại sửa soạn rồi đi ra khỏi nhà. Bà Ba giậm hai chân bình bịch:

- Trời ơi là trời! Chồng với chả con, tôi khổ quá rồi!

Bà Ba tắt tưới phóng xe đến nhà Hiệp “si”.

Nghe thấy tiếng gọi ngoài cổng, Hiệp “si” vội chạy ra. Bà Ba hỏi:

- Hiệp ơi, cháu có biết thằng Tân nhà bác nó đâu không? Nó đi học từ sáng tới giờ không thấy về. Nó còn cây tử lấy hết tiền của bác nữa. Cháu biết nó ở đâu, làm ơn chỉ giùm bác?

Hiệp “si” sừng sốt:

- Dạ, hồi sáng, cháu vẫn thấy nó đến lớp!

- Vậy hả cháu? Chết rồi, không biết nó đi đâu? Hay là nó lại bỏ nhà đi nữa rồi! Trời ơi, sao mà tôi lại khổ quá thế này! Con với chả cái, giá ngày xưa tôi sanh ra quả trứng gà, trứng vịt còn hơn là sanh ra nó...

Hiệp “si” khẽ thở dài nhìn bà Ba rồi mách:

- Bác tới nhà thằng Hùng “bắn” thử xem! Ngày nào, hai thằng nó cũng hay đi với nhau!

- Vậy hả? Vậy thì bác đi liền đây, nếu cháu có gặp nó thì khuyên nó về nhà giùm bác!

- Dạ, vâng!

Bà Ba lại tắt tả phóng đi. Hiệp “si” chán ngán lắc đầu. Cái thằng “ma cô” ấy lại ăn cắp tiền của gia đình. À, phải rồi! Hiệp “si” chợt nhớ, hình như hồi sáng, nó và bọn thằng Hùng “bắn” rủ nhau chiều nay tới vũ trường Hoa Hồng! Chúng còn thì thầm: Tân “ma cô” bữa nay có nhiều tiền lắm!”.
*

... Tại nhà Hùng “bắn”, Tân “ma cô” đang ngồi bật bia. Nó bảo Hùng “bắn”:

- Uống đi mày! Lát nữa, sang nhà bọn nhỏ Huệ rồi chúng mình kéo nhau đi vũ trường!

Hùng “bắn” mở nhạc lớn thêm một chút nữa. Tiếng nhạc đập thình thình khiến cho cái trần nhà như muốn rung lên bần bật...

Bỗng, có tiếng chuông reo. Hùng “bắn” hốt hoảng:

- Chết rồi, ba má tao về!

Tân “ma cô” cũng cuống quít:

- Làm sao bây giờ?

- Mày chui lên phòng tao, mau lên! Giả bộ ngủ cho thật say. Còn lại, cứ để tao giải quyết cho!

Tân “ma cô” vội chạy lên căn phòng của Hùng “bẩn”. Nó leo lên giường rồi nằm im như chết.

Hùng “bẩn” thu vội mấy lon bia rỗng bỏ sọt rác. Xong, nó chạy ra, rụt rè mở cổng. Nó hé từ từ. Nó bỗng hốt hoảng, tái cả mặt khi nhìn thấy bà Ba:

- Dạ, bác Ba!

- Thằng Tân nhà bác đang ở trống[7] phải không?

Hùng “bẩn” cuống quít:

- Dạ, không có bác ạ! Mấy bữa nay, cháu không thấy nó đến chơi!

- Thiệt không?

- Dạ, cháu... đâu dám nói dối ạ!

Bà Ba có vẻ thất vọng:

- Vậy thôi, cảm ơn cháu, bác đi đây!

Bà Ba dợm bước quay đi. Song, thấy cái vẻ lúng túng của thằng Hùng ban nãy, nghi ngờ, bà liền quay lại, ngồi khuất sau phía gốc cây bên kia đường, chờ đợi...

Hùng “bẩn” đóng cửa rồi đi vào. Hú vía, cũng may là khi nãy quá nắng, nó đã đẩy chiếc xe của thằng Tân khuất trong lùm cây kiểng, nếu không bà Ba đã phát hiện ra rồi. Trở vào, nó đập cửa phòng rầm rầm:

- Ra đi Tân! Không phải má tao mà là má mày!

Tân “ma cô” hấp tấp mở cửa thò đầu ra:

- Má tao hả? Bả đâu rồi?

- Bả đi rồi! À, để tao coi lại!

Hùng “bẩn” nhìn qua khung cửa sổ của lầu hai, nó thấy ai giống như bà Ba đang đứng sau một gốc cây bên kia đường, còn chiếc xe thì dựng bên cạnh. Nó thốt lên:

- Bả còn đang mai phục ngoài đó!

- Vậy làm sao chúng mình đi được?

Hùng “bẩn” bậm môi:

- Giờ này, ba má tao cũng sắp về rồi! Hay là mày cứ để xe ở đây rồi leo rào thoát ra phía sau,

tao sẽ lấy xe Wave của tao vòng ra đón mày...

Không còn cách nào khác, Tân “ma cô” đành phải bắc ghế leo lên hàng rào rồi thoát ra con hẻm phía sau. Lát sau, Hùng “bẩn” cũng đã ra tới. Chiếc xe rồ ga, lao vọt đi...

*

*Sao anh không về chơi thôn Vĩ
Nhìn nắng hàng cau, nắng mới lên
Vườn ai mướt quá xanh như ngọc
Lá trúc che ngang mặt chữ điền...*

Cả Hoa và nhỏ Lan cũng như bị hút theo những vần thơ của Hàn Mặc Tử mà Hiệp “si” đang say sưa “trình diễn”. Đôi mắt lim dim, cái đầu của hắn khẽ lắc lư nhẹ như chuẩn bị “lên đồng”. Phải nói rằng, kiếm được một kẻ yêu thơ như Hiệp “si” vào cái thời buổi này không phải là dễ. Hắn yêu thơ đến độ nếu một ngày không ngồi ngâm nga được một bài hoặc không sáng tác được vài câu thì coi như ngày đó ăn không ngon, ngủ không yên. Hắn thường “tuyên ngôn”: với hắn, thơ chính là lẽ sống! - Cái tên Hiệp “si” mà bạn bè trong lớp đã đặt cho hắn quả là không tệ. Hắn cũng khoái cái tên ấy lắm, chẳng hề cảm thấy khó chịu chút nào, khác hẳn bọn Tân “ma cô”, Hùng “bẩn”... Ấy cũng là do chúng nó cả! “Ma cô” thì gọi là “ma cô” chứ biết gọi thế nào? Tân “ma cô” là một siêu... quậy! Vụ việc tai tiếng gần đây nhất mà nó gây ra là vụ ăn cắp tiền của ông bà già. Chôm[8] được một xấp tiền trong tủ, nó kéo bọn Hùng “bẩn” cùng một đám con gái trong lớp tới vũ trường Hoa Hồng, bật bia uống xả láng một trận rồi... quậy! Ngay buổi chiều hôm ấy, cả bọn bị cảnh sát giao thông gom về đồn vì tội nốc rượu bia, chạy xe “đánh võng”. Chẳng bao lâu, chuyện thằng Tân “chôm” tiền của ông bà già đi quậy bị đổ bể. Cả trường xôn xao bàn tán làm cho những đứa có mặt trong cuộc vui hôm ấy đều cảm thấy ê chề như thể bị muối mặt. Nhất là mấy đứa con gái, trong đó có cả nhỏ Huệ, bỗng nhiên lại bị mang tiếng là hư đồn! Nhỏ Huệ ân hận lắm, nó bảo: từ nay, sẽ không chơi với bọn Tân “ma cô” nữa! Nhưng nghe đâu, chúng nó lại rủ nhau, chủ nhật tới đi Vũng Tàu! Nhỏ Lan phải tay không hề khách sáo:

- Chơi với bọn ấy chẳng khác nào đem mực đổ lên người!

Bọn Tân “ma cô” nghe vậy tức lắm nhưng không làm gì được. Đai vàng võ cổ truyền đó, đựng vô thử coi, biết tay liền!

... Hiệp “si” vẫn say sưa như thể không có hai cô bạn gái đang ngồi bên cạnh. Hoa cũng say sưa nhìn hắn như thể muốn nhập hồn vào những vần thơ mà hắn đang đọc:

*Mơ khách đường xa, khách đường xa
Áo em trắng quá nhìn không ra
Ở đây sương khói mờ nhân ảnh
Ai biết tình ai có đậm đà...*

Hiệp “si” đã kết thúc bài thơ mà Hoa vẫn như đang chìm trong một giấc mộng. Chỉ đến khi Hiệp “si” cất tiếng hỏi, Hoa mới như bừng tỉnh:

- Các bạn có biết bài thơ được ra đời trong hoàn cảnh nào không?

Nhỏ Lan khẽ lắc đầu. Hoa khẽ mỉm cười:

- Những điều này thì bọn mình chịu thua Hiệp rồi đó!

Ngước nhìn lên tán lá, đôi mắt mơ màng, Hiệp “si” thì thầm tiết lộ:

- Các bạn biết không? Trong một ngày tình cờ, đang trong nỗi cô đơn, Hàn Mặc Tử bỗng nhận được một tấm ảnh của Kim Cúc. Nàng mặc một chiếc áo dài lụa trắng, đứng duyên dáng trong một vòm cây. Bức ảnh thật là đẹp. Trong lòng thi sĩ bỗng trào dâng cảm xúc như một cơn thủy triều trào dâng dữ dội từ tận đáy biển khơi. Trong những phút giây xao động ấy, chàng đã viết lên một bài thơ lãng mạn xuất thần, trong đó có hình ảnh của người mình yêu...

- Sao Hiệp biết? - Nhỏ Lan thắc mắc.

- Tại vì Hàn Mặc Tử chính là thần tượng của Hiệp mà! - Hấn khẽ nói.

Hoa cảm thấy vô cùng thán phục. Hình như chuyện gì dính đến thơ, Hiệp “si” cũng đều biết! Hấn có thể kể ra vanh vách những xuất xứ của những bài thơ mà hấn yêu thích. Cả những câu chuyện đời tư và tiểu sử của các thi sĩ, dường như hấn cũng đã thuộc lòng...

Nhỏ Lan cũng có vẻ rất thích thú:

- Hiệp ơi! Sao cậu giỏi thế? Sau này, cậu cũng sẽ trở thành một thi sĩ mất thôi!

- Sao lại “mất thôi”? - Đến lượt Hiệp “si” thắc mắc.

Cả ba cùng phá lên cười. Ánh mắt nhỏ Lan bỗng nhiên có vẻ ưu tư. Nó chột ngược nhìn lên bầu trời, nơi có những làn mây mỏng đang lững lờ trôi. Hình như nó cũng đang mơ về một điều gì đó? Trong giây phút ấy, Hiệp “si” bỗng nhận ra nhỏ Lan cũng rất con gái, không như những lúc tinh nghịch chạy xe bằng một tay hoặc múa quyền Lão hổ. Có lẽ, nó cũng đang nghĩ về thơ! Nó đang bị sức mạnh của những vần thơ cuốn hút và có lẽ chẳng bao lâu nữa, nhỏ Lan cũng sẽ thốt lên rằng: “Đối với tôi, thơ cũng chính là lẽ sống!” ...

Nhưng hình như nhỏ Lan không lãng mạn đến mức như Hiệp “si” tưởng tượng. Nó thở dài đánh thượt:

- Mình chẳng thể nào làm thơ được!

Thì ra vậy! Nãy giờ, nó có vẻ buồn chỉ vì không biết làm thơ chứ không phải nó đang say đắm trong cái thế giới mà Hiệp “si” vừa mới tạo ra - cái thế giới vừa hư vừa thực, có cả những tiếng thầm thì, khát khao cháy bỏng lẫn những nụ cười chứa chan hạnh phúc...

Có lẽ, người duy nhất có thể hiểu được Hiệp “si” và có thể say mê, chìm đắm trong cái thế giới thi ca đầy lãng mạn của hấn lúc này là cô nàng tiểu thư có mái tóc dài óng ả được trang điểm thêm một bông mai vàng rực kia. Nàng đang ngồi đây, bên cạnh hấn và ánh mắt vẫn mơ màng như đang lạc trong cái thế giới đầy màu sắc long lanh êm dịu... của hấn. Đó cũng là lý do tại sao hấn chỉ thích tặng thơ cho nàng mà không phải là một ai khác. Điều đó cũng đã làm cho một số kẻ như nhỏ Thơm, nhỏ Huệ phải ghen tị. Nhưng những kẻ chỉ biết ghen tị ấy đâu có hiểu hết được những gì mà hấn viết. Đâu phải ai cũng có thể thưởng thức được hết vẻ đẹp của thi ca. Chỉ có cô nàng tiểu thư kia...

Nàng lại nhoẻn cười:

- Hiệp đọc tiếp một bài thơ nữa đi!

- Hoa thích mình đọc thơ của ai?

- Của ai cũng được. Của Hiệp thì càng tốt!

- Thơ của Hiệp hả? Toàn bài cũ không hà!

- Đọc cái bài Ngẩn ngơ ấy!

Nhỏ Lan vội chen vào:

- Ừ, đọc cái bài Ngẩn ngơ ấy! Mình thấy nhỏ Hoa thích bài này lắm!

Hoa khẽ ngáy yêu cô bạn. Cái con nhỏ này, lại cầm đèn chạy trước ô-tô rồi.

Hiệp “si” bắt đầu hăng giọng. Hẳn chuẩn bị đọc rồi đó! Hai cô bạn gái lại chăm chú, say sưa chìm vào cái thế giới đầy hình ảnh và vần điệu, đầy ánh trăng và cả sự... ngẩn ngơ đáng yêu của Hiệp “si”.

Hoa bỗng ước ao mình cũng sẽ trở thành một vầng trăng để cho gã trai kia phải ngẩn ngơ và say đắm, phải mất ăn mất ngủ vì tương tư. Biết những ước mơ của mình sẽ không bao giờ thành sự thật, Hoa lại cảm thấy như mình bắt đầu ghen tuông, ích kỷ với cả ánh trăng vàng. Cô không thể nào hóa thân thành chúng để được nghe hắn thốt lên những lời thơ tha thiết nhất...

Bên cạnh, nhỏ Lan xuýt xoa, đầy cảm xúc:

- Chà, giá như mình biết làm thơ nhỉ! Mình sẽ yêu luôn cả mặt trăng lẫn mặt trời cho Hiệp “si” biết tay!

4.

Nắng cuối mùa lắm lúc gay gắt đến là khó chịu, lắm lúc lại dịu dàng như những vần thơ đầy lãng mạn của Hiệp “si” ...

Nằm dài trên bãi cát, phơi những cái lưng trần cho mặt trời “thưởng thức”, bọn Thơm, Huệ đang bàn tán về một đề tài gì đó. Hình như chúng đang bàn về biển, về bài “Sóng” của nữ sĩ Xuân Quỳnh? Điều này, có lẽ chỉ có Hiệp “si” là thông thạo và thể hiện hay nhất nhưng hắn lại không tham gia vào cuộc. Hắn đang ngồi một mình ở bờ cát ngoài xa kia. Hắn cũng đang nhìn chăm chăm ra biển. Hắn đang nghĩ gì? Chẳng ai biết! Có thể hắn đang “si” biển cũng nên. Dám lắm, con tim lãng mạn của hắn lúc nào cũng có thể rung động được. Biết đâu, sau chuyến đi nghỉ mát về, hắn lại trở thành một thi sĩ của biển! Chà, lúc đó thế nào hắn cũng bảo: Xuân Quỳnh mới chính là thần tượng của hắn! Trong lòng của hắn sẽ có thêm một nàng nữa, đó là “nàng biển”. Chao ôi, hắn thật quá đa tình! Lúc nào cũng có thể “yêu” được!

Bọn thằng Tân “ma cô” thì đứng dưng trước mọi cảnh vật. Đối với chúng, chẳng có gì đẹp cả. À, mà có đó! Mấy nàng ca sĩ nước ngoài mặc đồ hở rốn trên chương trình MTV. “Thần tượng” của bọn chúng đó! Thằng nào cũng bảo: “Quá đã!”. Chẳng biết cái gì quá đã, ca khúc mà các nàng thể hiện hay chính cái lỗ rốn xinh xinh mà bọn chúng vẫn thi nhau gọi thành lỗ “rún”?

Cả bọn Tân “ma cô”, Hùng “bẩn” và những đứa con gái nghịch ngợm lại xúm vào. Chúng khai thêm một “bom” bia nữa, đổ vào thùng đá rồi tiếp tục cuộc nhậu.

Nắng đã lên cao. Nhỏ Lan kéo tay Hoa chạy ra phía Hiệp “si” đang ngồi. Cái khuôn mặt trắng trẻo của Hiệp “si” lâu ngày gặp nắng bỗng chuyển sang màu đỏ tía như nước da của những người phương Tây. Hắn quay lại khi thấy cái bóng hai cô bạn nhấp nhô che mất những tia nắng yếu ớt mà hắn đang cảm nhận được.

- Biển đẹp quá!

Hiệp “si” khẽ thốt lên. Đưa cho Hiệp “si” lon Coca Cola ướp lạnh, Hoa ngồi xuống bên cạnh. Nhỏ Lan có vẻ ý tứ, nó chạy loanh quanh đùa nghịch với những đứa trẻ lạ hoặc đang la hét um sùm với một quả bóng nhựa. Rồi tiếng mấy đứa trẻ hét toáng lên:

- “Bà” này hay quá tụi bay ơi!

- Nhìn kỹ coi có phải chị Ngọc Mai trong đội tuyển quốc gia không?

- Không! “Bà” này mập hơn!

- Chà! Đá kiểu này, mình cứ phải đi lượm bóng hoài!

Nhỏ Lan khẽ mỉm cười. Nó vui vẻ đứng lui về phía cầu môn, giành lấy nhiệm vụ bắt bóng. Nhưng bọn trẻ lại ra điều kiện:

- Chị chỉ được bắt bằng... chân, không được bắt bằng tay!

- Ừ! Được! - Nhỏ Lan vui vẻ đồng ý.

Hiệp “si” cũng phải bật cười nhìn bọn trẻ. Sao mà chúng đáng yêu quá! Cứ như một bầy chim non vậy, riu ra riu rít, chẳng khác gì tuổi thơ của hắn ngày xưa. Tuổi thơ của hắn vui cũng lắm mà buồn cũng nhiều. Hắn bỗng nhớ lại cái thời ấy, sao mà thèm quá! Ước gì tìm lại được những ngày khốn khó, khi hắn phải đi đánh giày, bán bánh để kiếm tiền giúp mẹ, tìm lại những vệt mực tím dính đầy vạt áo thời tiểu học, tìm lại cả những hồn dỗi rất trẻ con ngày ấy...

- Hiệp ơi! Sóng kìa!

Luồng suy nghĩ của Hiệp “si” bỗng bị cắt ngang bởi giọng nói trong vắt, thơ ngây của Hoa. Hắn ngược lên, nhìn ra mặt biển. Những ngọn sóng mấp mô hình như đang dâng cao và dữ dội hơn ban nãy.

- Thủy triều bắt đầu lên rồi đó! - Hiệp “si” nói khẽ.

Ừ nhỉ! Lúc này, Hoa mới để ý những ngọn sóng đang tiến tới mỗi lúc một gần chỗ họ đang ngồi. Tiếng sóng biển vẫn ì ào, ì ào như không bao giờ ngớt.

- Biển đang hát đó! - Hiệp “si” lại thì thầm.

Hoa lắng tai nghe. Những âm thanh của biển quả là cũng du dương như một bản nhạc trữ tình. Thì ra, từ nãy tới giờ, Hiệp “si” ngồi đây để nghe biển hát! Hắn nghe say mê đến mức quên cả... tắm. À, mà không, hình như hôm nay hắn không thích tắm. Hắn thích ngồi lặng lẽ một mình để ngắm những con sóng xô bờ, để nghe những bài hát của khơi xa...

- Sao Hiệp có vẻ buồn thế?- Hoa sốt ruột hỏi đại một câu.

Đưa ngón tay trở, đẩy chiếc kính cận dày cộp lên cao hơn một chút, Hiệp “si” nheo mắt nhìn theo một con thuyền nhỏ xíu bằng cái chậu đang lênh đênh mãi ngoài khơi. Xong, hắn chép miệng:

- Đây là lần cuối cùng lớp mình được đi nghỉ mát với nhau, có thể cũng là lần cuối cùng của tuổi học trò được đi chơi biển cùng bè bạn...

Hoa cũng chợt cảm thấy buồn. Chỉ còn hơn hai tháng nữa thôi, thi tốt nghiệp xong là mỗi đứa một phương, đưa vào đại học, đưa thì phải đi làm. Lúc đó, muốn tìm được những phút giây

thể này, đầu dễ! Tuần trước, khi nghe tin cả lớp sẽ tổ chức một chuyến đi dã ngoại, bọn Tân “ma cô” liền xúm vào ngay. Chúng bảo: “Đi Vũng Tàu tắm biển! Vừa rẻ lại vừa khỏe”. Thế là cả lớp quyết định đi tắm biển. Sáng nay, vừa mới đặt chân tới bãi cát, bọn con trai đã cởi phăng quần áo, kéo nhau chạy ào xuống biển, bỏ mặc mọi thứ cho đám con gái và Hiệp “si” tự lo liệu. Một tiếng đồng hồ sau, chúng kéo nhau lên, khui một “bom” bia ra... nhậu. Chúng còn bảo: “Hôm nay, vui đến tối mới về”. Rồi chúng vừa uống bia, vừa quăng bánh mì bừa bãi, chẳng đứa nào thèm để ý đến một đứa trẻ mặt mũi lấm lem, tay chân cũng đen đui đũi. Nó túc trực bên cạnh bọn con trai, chờ nhặt những mẩu bánh mì thấm ướt cả những giọt bia hơi nồng đắng. Nó đưa lên miệng, nhai ngon lành như thể bị bỏ đói đã mấy ngày. Sao mà thương quá! Hiệp “si” vốn là kẻ có thói quen quan sát. Hắn để ý tới thằng bé như để ý tới đứa em trai của mình vậy. Lượm một ổ bánh mì kẹp thịt, hắn đưa cho thằng bé: “Anh cho em đó! Đừng ăn những mẩu bánh rơi”. Rồi hắn rung rung như muốn khóc. Thằng bé cảm ơn vội vàng rồi quay đi. Nó lại lân la tới một nhóm khách lạ, lại soi mói tìm những gì có thể ăn được... Trên khóe mắt của Hiệp “si” lúc đó hình như có một giọt nước mắt long lanh sắp rơi xuống bãi cát khô rang. Chỉ Hoa và nhỏ Lan kịp nhận ra điều ấy, còn bọn chúng, cả trai lẫn gái, vẫn đứng đưng trước mọi sự đời. Chẳng thèm để ý xem Hiệp “si” vừa làm những gì, chúng lại đồng thanh: “Một, hai, ba... Zô...”. Hiệp “si” lặng lẽ quay đi. Hắn ra đây, ngồi một mình trên bờ cát vắng, nghe biển hát rì rào mà trong lòng chột buồn vô hạn.

Hiệp “si” đang định nói thêm một điều gì đó thì bọn con trai cùng lớp đã ủa ra. Chúng hè nhau tắm “hiệp hai” rồi cả bọn xúm lại, công kênh Hiệp “si” thả xuống biển trước sự hốt hoảng của Hoa và nhỏ Lan.

- Coi chừng! Hiệp “si” không biết bơi!

Hoa vội la lên thẳng thốt, nhưng đã muộn. Cả thân hình của Hiệp “si” đã chìm ngấm trong nước. Bọn Tân “ma cô” nghe thấy vậy vội vàng kéo Hiệp “si” lên khỏi mặt nước. Hắn ho sặc sụa một hồi dài, miệng phun phì phì. Hắn đã uống phải những ngụm nước biển mặn chát. Tân “ma cô” cười hì hì:

- Đi biển mà không tắm thì khác gì không đi biển!

Hiệp “si” gạt đám con trai ra một bên rồi leo lên bãi cát. Hắn ngồi thụp xuống, trống ngực vẫn đập thình thình.

“Cái bọn quỷ sứ kia!”. Hoa giận dữ suýt nữa muốn hét lên nhưng lại thôi. Làm thế, không khéo chúng lại ầm ĩ lên là cô bênh... “người yêu”! Mồm miệng “thiên hạ” thật là độc địa.

Lấy cho Hiệp “si” một ca nước đá, nhỏ Lan đứng chống nạnh nhìn đám con trai đang cười hô hố dưới nước:

- Đùa kiểu gì kỳ vậy?

Hiệp “si” vội xua tay:

- Thôi! Mặc kệ chúng nó đi! Dù sao thì hôm nay cũng là lần cuối cùng...

- Lần cuối cùng thì càng phải lịch sự chứ! - Nhỏ Lan càng nóng.

- Thôi! Bỏ qua cho chúng nó đi!

Hiệp “si” xua tay rồi rít. Bỗng có một thằng bé con từ đâu chạy lại, nó nắm lấy tay Hiệp “si”:

- Anh có làm sao không?

- Không!

Hiệp “si” xoa đầu thằng bé, hần chột nhận ra đó chính là thằng bé đi nhặt bánh mì hồi nãy. Khuôn mặt thằng bé vẫn lấm lem. Lấy tay chùi một vết bẩn trên khuôn mặt thằng bé, Hiệp “si” mỉm cười:

- Cảm ơn em! Anh không sao!

Thằng bé chạy đi, lúc sau, nó chạy lại:

- Cháu cho chú cái này!

- Thằng bé đổi cách xưng hô. Nó dúm vào tay Hiệp “si” một chiếc vỏ ốc khá đẹp. Xong, nó lại chạy ào đi như sợ bị Hiệp “si” từ chối.

Hiệp “si” gọi với theo:

- Lại đây chú biểu!

Nhưng thằng bé không quay lại. Nó đã biến mất sau những chiếc dù trên bãi cát.

Chiều. Khi nắng đã gần như tắt hẳn, cả lớp mới chịu rời bãi cát. Tất cả uể oải bước lên xe trở về thành phố. Một vài đứa bỗng sụt sịt khóc khi biết sẽ chẳng còn dịp nào vui như thế này nữa.

Xe bon bon chạy. Hiệp “si” xòe bàn tay, ngắm chiếc vỏ ốc trắng phau. Hần lại như nghe thấy tiếng thằng bé lượm bánh mì văng vẳng ở đâu đây...

5.

Ngồi chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, Hoa lại nhớ tới Hiệp “si”. Hần quả là một anh chàng tốt bụng, hay thương người. Cứ nhìn ánh mắt của hần dành cho thằng bé nhặt bánh mì trên bãi biển thì biết. Trong trái tim Hoa, một tình cảm dạt dào lại trỗi dậy. Cô nhận ra Hiệp “si” đã lớn hơn cô, lớn hơn đám bạn cùng lớp rất nhiều về cách suy nghĩ và cách nhìn cuộc đời. Cô không thể tìm thấy trong đám bạn trai cùng trang lứa một người có tấm lòng như hần. Chúng còn vô tư quá...

Gió. Những làn gió nhẹ lại đưa hương thơm hoa thiên lý tràn vào căn nhà xinh xắn. Hoa cảm thấy hình như chính Hiệp “si” vừa hóa thân thành cơn gió nhẹ, mang đến bên cô một niềm hạnh phúc vô bờ bến... Bất giác, cô gọi khẽ:

- Hiệp “si”!

- Con đang nói chuyện với ai thế?

Tiếng mẹ từ dưới bếp vọng lên. Cô khẽ giật mình tỉnh mộng. Chạy xuống bên mẹ, cô nín lấy một cánh tay mẹ giống như thuở lên năm, lên tám:

- Hiệp “si” tốt bụng lắm mẹ à!

- Hiệp “si” nào hả con?

- À, cái anh chàng học cùng lớp với con...

- Có phải cái anh chàng hay làm thơ, ngày trước đã tới nhà mình?

- Đúng rồi đó mẹ!

- Mà sao con lại gọi tên anh chàng đó?

Hoa chột lúng túng, hai má đỏ hồng lên. Mẹ nhẹ nhàng:

- Phải chọn bạn tốt mà chơi con à! Mẹ thấy ở tuổi con, nhiều đứa hư đồn lắm...

- Anh chàng này thì đồ mẹ chê được một điểm nào!

- Vậy à? Mừng con gái của mẹ có một người bạn tốt! Hôm nào, rủ nó tới chơi!

Bỗng, mẹ nghiêm mặt:

- Dạo này, công việc học hành của con thế nào rồi? Có gì trở ngại không?

- Dạ không, vẫn tốt mẹ à!

Mẹ có phần yên tâm:

- Thế thì được! Làm gì thì làm cũng không được quên nhiệm vụ chính trước mắt đó nghe!

- Dạ, con biết mẹ muốn nói gì rồi!

Mẹ âu yếm:

- Thôi! Buông ra cho mẹ nấu cơm!

Hoa vội vàng giành lấy việc:

- Mẹ để con làm tiếp cho!

Mẹ xua tay:

- Thôi được rồi, để mẹ kho nôi thịt nữa là xong! Lên học bài đi, nỡm ẹ!

Trở lại bàn học, Hoa cảm thấy những niềm vui đang tràn ngập trong lòng. Ngoài kia, gió vẫn thổi, hương thiên lý vẫn lan tỏa ngọt ngào, như thể muốn nói:

- Dành riêng cho em đó! Cô bé đáng yêu ạ!

*

Hiệp “si” xoay nhẹ chiếc vỏ ốc màu trắng. Hắn lại nhớ tới thằng bé nhặt bánh mì hôm nào trên bãi biển. Hình ảnh thằng bé ăn ngấu nghiến những mẩu bánh mì nhặt được lại hiện lên, sao mà tội nghiệp! Nó thật là đáng thương. Đôi mắt của nó sao mà tròn và đen đến thế! Tại sao nó lại phải đi ăn nhặt như vậy nhỉ? Cha mẹ nó còn hay mất? Hay nó cũng là một đứa trẻ nghèo không cha không mẹ, giống như mấy đứa trẻ ăn xin ở ngã tư gần nhà hắn?

Hắn lắc đầu, cố quên đi hình ảnh thằng bé.

Mở cuốn vở, hần cúi xuống chăm chú học bài. Đã sang đầu tháng tư rồi. Chẳng mấy nữa, mùa thi sẽ bắt đầu. Từ giờ, hần phải lo tập trung học, chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp và thi đại học sắp tới. Nhiệm vụ của hần là phải vào được đại học. Thôi, đành gác lại những vần thơ còn dang dở. Hần bỏ hết những cuốn thơ vào ngăn tủ rồi khóa lại. Sau mùa thi, hần mới được mở ra.

Lúc nào trên tay của hần cũng có một cuốn vở hay một quyển sách. Chẳng bù cho bọn thằng Tân, thằng Hùng. Dạo này, chúng chỉ lo đi chơi, lo tận dụng hết những ngày còn lại của đời học sinh để đi... quây. Sau chuyến đi biển về, bọn chúng lại kéo nhau đi Cần Giờ xem... khỉ. Chúng bảo: “Tối 30-4 sẽ đi Tây Ninh thăm núi Bà”. Có mấy đứa con gái cũng chịu quây, lần nào cũng theo bọn Tân “ma cô” đi tới bến. Chúng bảo: “Đời học sinh, không quây uống lắm!”. Rồi chúng leo lên xe của bọn Tân “ma cô” ngồi sau ôm eo giống y như thật! Mặc kệ cho bọn chúng, muốn chạy đi đâu thì chạy, miễn là đúng giờ phải có mặt ở nhà để trình bẩm với “ông bô, bà bô” là được! Không biết rồi mùa thi này, kết quả của chúng sẽ ra sao? Tương lai của chúng sẽ như thế nào?

Mà sao mình lại đi lo những chuyện không đâu làm gì! - Hiệp “si” tự nhủ - Thôi, kệ chúng nó, cái bọn siêu quây ấy. Gieo gió thì sẽ có ngày phải gặt bão thôi! Mà bão gì chứ “bão đời” thì đừng có hòng chạy thoát!

Có tiếng điện thoại reo vang. Hiệp “si” bốt máy lên nghe. Thì ra là nàng. Nàng hỏi mượn cuốn từ điển Anh-Việt, cuốn của nàng bị rách mất nhiều quá rồi. “Được! Được!”. Hần gật đầu liên tục rồi đặt máy, ra bàn học, tiếp tục cắm đầu vào cuốn vở đã mở sẵn...

Chẳng mấy chốc, đã nghe tiếng xe ngoài cổng. Nàng đến! Hần chạy ra, nở nụ cười tươi như bông hoa hồng buổi sớm. Nàng tắt máy, hần cũng mở rộng cánh cổng, mời:

- Hoa vô nhà đi!

Nàng chột lúng túng:

- Thôi, Hoa phải về ngay!

- Vậy thì... chờ Hiệp một chút!

Hần chạy ào vào nhà, lấy cuốn từ điển dày cộp ra. Nàng đón lấy cuốn sách, bảo:

- Ngày mai, Hoa trả liền!

- Ừ, lúc nào trả cũng được!

Nàng bỏ cuốn sách vào cặp rồi vươn tay về phía trước, lấy trong giỏ xe một chùm hoa thiên lý thơm ngát đưa cho hần:

- Tặng Hiệp nè!

- Hoa lý hả? - Hần đón lấy chùm hoa, nâng niu.

- Ừ! Thơm hô...ô...n...

- Thơm!

Im lặng. Cả hai chột cùng ngược nhìn... trời. Hần cũng cảm thấy lúng túng. Cái khiếu nói hay như văn, như thơ của hần chạy đâu mất rồi? Sao không “phát huy” được thể này?

Nàng phá tan giây phút khó xử của hai người:

- Thôi, Hoa phải về đây!

Nàng nổ máy xe rồi từ từ chạy ra đường. Hấn đứng băng khuâng như kẻ mất hồn. Một lúc sau, hấn mới quay vào, ngồi xuống bàn học, đưa chùm hoa lên mũi hít hà rồi khẽ mỉm cười. Hương hoa lý thơm dịu dàng, dịu dàng như nàng vậy...

Một cơn gió khẽ thoảng qua, thổi bay những mảnh giấy trên bàn học, kéo Hiệp “si” trở về với thực tại. Hấn vươn vai:

- Thôi! Học tiếp!

*

Reng reng... reng...

Một hồi chuông lại reo lên. Có ai đó đang đứng ngoài cổng? Hiệp “si” vội chạy ra. Hấn vừa mở hé cánh cổng đã thấy bà Ba lên tiếng:

- Hiệp ơi! Sáng nay, cháu có thấy thằng Tân nhà bác đến trường không?

- Dạ, có bác ạ!

- Thế à? Sao giờ này nó vẫn chưa về nhỉ? Hay là lại đi đàn đúm ở đâu rồi? Cháu có biết chỉ giùm bác!

- Dạ không! - Hiệp “si” lắc đầu.

Bà Ba có vẻ thất vọng:

- Vậy thì thôi, bác không làm phiền cháu nữa, bác đi đây!

- Hay là, bác sang nhà thằng Hùng “bắn” thử xem!

- Bác sang rồi, nhưng ba má thằng Hùng cũng bảo chưa thấy nó về! Tệ thật, con với chả cái! Sao tôi lại để ra một thằng con như thế chứ...

- Vậy là... - Hiệp “si” phỏng đoán - Vậy là hai thằng nó lại đi quậy nữa rồi!

- Khổ lắm cháu ạ! - Bà Ba lại chép miệng- Giá như nó được bằng nửa cháu thì cũng đỡ cho bác biết bao nhiêu!

Rồi bà Ba quay ra:

- Thôi, bác phải đi đây, khổ quá...

Bà Ba đi rồi, Hiệp “si” buồn bã đóng cổng lại. Trở vào nhà, hấn nhắc điện thoại gọi cho nàng:

- Hoa có biết tụi thằng Tân “ma cô” ở đâu không? Không hả? Bà Ba vừa tới đây hỏi... Cái gì? Nghe nói tụi nó đi Lái Thiêu hả? Đang mùa xoài... ừ, đúng rồi, đang mùa xoài... ừ, thôi nghe!

Hiệp “si” gác máy. Thì ra là thế. Bọn chúng rủ nhau lên nhà bà ngoại của nhỏ Huệ trên Lái Thiêu ăn xoài. Tệ thật, có thế mà cũng không gọi về nhà xin phép được một câu, đúng là bọn...

Cổ xưa hết những ý nghĩ vẫn vơ về bon thảng Tân, Hiệp “si” trở lại bàn ngồi học. Thỉnh thoảng, hắt lại đưa chùm hoa lý lên mũi hít hà...

6.

“Làm gì thì làm cũng không được quên “nhiệm vụ trước mắt”.

Nhớ lại những lời dặn dò của mẹ, Hoa khẽ mỉm cười. Mẹ thật là tâm lý, cứ như thể mẹ đã biết hết tất cả mọi chuyện rồi vậy. Có thể lắm, vì mẹ cũng đã từng bắt gặp những lúc Hoa chống cằm ngồi ưu tư một mình bên cạnh khung cửa sổ. Những lúc cô lúi húi chải chuốt, ngắm nghía một mình trước gương hay vui vẻ hát vang một bản tình ca nào đó... Cái tuổi của Hoa, mẹ từng trải qua, chỉ cần nhìn thoáng, mẹ cũng có thể hiểu được cô đang nghĩ gì? Thế nên mẹ mới nói: “Làm gì thì làm...”. Ôi, mẹ thật tuyệt, chẳng giống mẹ nhỏ Thơm. Bà từng chỉ thẳng tay vào mặt nó: “Tao cấm mày không được lén phéng khi còn ngồi trên ghế nhà trường!”. Nhỏ Thơm kể: “Bà già tao thường hay thế đó! Cấm với chả đoán! Cái lúc chữ yêu nó đến thì có đem bom tấn thả lên đầu cũng không sợ!”. Nói vậy chứ nhỏ Thơm cũng rất nghiêm chỉnh tuân theo đúng “lệnh” của mẹ. “Không tuân theo là bả đập liền!” - Nhỏ Thơm rụt cổ, lè lưỡi tưởng tượng tới hình ảnh mình bị đập. Chà, như thế thì còn gì là “lá ngọc” nữa...

Thôi, đành tạm gác Hiệp “si” sang một bên vậy. Cô phải thực hiện bằng được cái kế hoạch mẹ đã vạch sẵn cho tương lai của cô. Bước đầu là phải vào được đại học, sau đó mẹ sẽ tìm cho cô một việc làm và sau đó nữa thì cô phải tự lo liệu lấy tất cả... Cô chợt mỉm cười: mẹ thật cứ như là một nữ thần vậy! Mẹ còn nhắc đi nhắc lại: “Tương lai của con, chỉ có con mới quyết định được. Năm học này là năm học quyết định đó con à!”. Cô vui đầu vào lòng mẹ: “Con sẽ làm theo những lời dặn dò của mẹ!” ...

Hồi trưa, trước khi tới sở làm, mẹ cũng không quên dặn:

- Chiều, mẹ về muộn, nhớ tranh thủ nấu giúp mẹ nồi cơm! Thịt, cá, rau... mẹ để sẵn trong tủ lạnh. Nhớ nấu đồ ăn nhạt nhạt chút cho bố...

Chà, mẹ lúc nào cũng lo lắng cho bố. Chắc hẳn, bố mẹ yêu thương nhau nhiều lắm. Sau này có gia đình, cô phải học mẹ rất nhiều...

Cô khẽ mỉm cười, tự nhủ:

- Bước đầu là phải vào được đại học!

*

Sáng 30-4, nhỏ Lan đã có mặt tại điểm hẹn rất sớm. Một lúc sau, Hoa cũng có mặt. Chỉ còn thiếu Hiệp “si” nữa là đủ bộ. Hôm nay, ba đưa rủ nhau đi chơi cho thoải mái đầu óc sau những ngày vui đầu vào đồng sách vở.

Phải đợi một lúc lâu, Hiệp “si” mới xuất hiện. Hắt ngồi trên chiếc xe gắn máy Trung Quốc, phương tiện gia đình mới sắm riêng cho hắt để vào đại học có cái mà đi. Dừng xe trước mặt hai cô bạn thân, Hiệp “si” tươi cười:

- Xin lỗi, để các bạn phải đợi hơi lâu!

Rồi hắt đưa ra một giỏ xách khá nặng, phân trần:

- Vì nó nên mới trễ như vậy đó!

- Cái gì vậy? - Nhỏ Lan tò mò.

- Bánh ít. Mình mua ở lò bánh gần nhà. Sáng nay mình tới trễ nên phải chờ mẻ sau, những mẻ trước, người ta đem bỏ mỗi hết rồi.

Nhỏ Lan vội mở ra coi, những chiếc bánh ít còn nóng hôi hổi. Nó có vẻ hài lòng:

- Sao Hiệp biết bọn mình thích ăn bánh ít mà mua?

Hiệp “si” nháy mắt:

- Mình còn biết các bạn thích ăn bánh ít nhân dừa nữa đó!

- Chà, sao Hiệp hay quá vậy?

- Vua quan sát mà!

- Vậy Hiệp đã quan sát thấy những gì?

- E hèm! Thấy hai cô mặc áo dài, ăn quà ở đầu phố! Họ còn đòi bánh nhân dừa mới ăn! Còn cô gái bán bánh thì bảo, cái nào có cột dây làm dấu là nhân dừa, cái nào không cột dây là nhân đậu!

- Hiệp xấu quá! - Nhỏ Lan ngúng nguẩy - Dám quan sát tụi này ăn quà!

- Không biết ai xấu à ghen! Đứng ngoài phố ăn quà, người ta đừng thấy sao được!

Hoa mỉm cười khe khẽ:

- Một thói xấu... đáng yêu của bọn con gái chúng mình đó!

- Thế à?

Hiệp “si” ngẩn người như mới khám phá ra một điều thú vị về bọn con gái. Hắn gật đầu:

- Ừ, nhưng ăn quà xong xả rác ra đường là hãy coi chừng!

- Sao cái gì cậu cũng biết hết vậy? - Nhỏ Lan vừa hỏi vừa cười.

- Thì đã bảo, đây là vua quan sát mà!

Hoa cảm thấy vui vui. Cái anh chàng này, lần lúc cũng láu lỉnh ra trò! Cô hỏi hắn:

- Chúng mình đi đâu bây giờ đây?

- Tùy! - Hiệp “si” có vẻ dễ dãi - Đi đâu cũng được, miễn là đừng quá ồn ào!

Nhỏ Lan cười khì:

- Tụi mình nghĩ cũng mắc cười thiệt! Rủ nhau đi chơi từ mấy hôm trước mà giờ này vẫn chưa quyết định đi đâu? Hay là tới Đầm Sen cho gần, vừa yên tĩnh, vừa mát mẻ!

Có lẽ đã hơi muộn, ba đưa đồng ý đi Đầm Sen. Nhỏ Lan bảo:

- Hôm nay, chơi đến chiều mới về!

Như cùng một lúc, cả Hoa, Hiệp “si” đồng thanh hưởng ứng:

- Nhất trí!

Rồi cả bọn cùng nhìn nhau, bật cười...

Tới Đầm Sen, Hiệp “si” lôi trong túi ra một chiếc máy ảnh, hắn nói:

- Chụp vài kiểu để làm kỷ niệm.

Rồi hắn bấm liền mấy “pô”. Nhỏ Lan vội giành lấy chiếc máy:

- Để mình chụp cho Hiệp và Hoa mấy “pô”.

- Thôi!

Hoa chột xua tay như một phản xạ tự nhiên. Cô cũng không biết vì sao mình lại phản ứng như thế. Hiệp “si” cũng có vẻ mắc cỡ, hắn yêu cầu:

- Chụp một mình Hoa thôi!

Nhỏ Lan lại cười hì:

- Hai người không chụp, để tui chụp cho tui vậy!

Rồi nhỏ Lan chạy ào đi. Nó ngắm nghía được vài cảnh rồi đưa chiếc máy cho một người khách lạ, nhờ chụp giùm.

Còn lại hai đứa, Hiệp “si” lấy cuốn sổ tay ra, nói:

- Cảnh đẹp quá! Để mình viết tặng Hoa một bài thơ!

Rồi hắn lẳng lẽ ngồi nhìn ra mặt hồ, ánh mắt hắn lại mơ màng như một kẻ đang bị thôi miên. Hoa cũng hồi hộp chờ đợi những vần thơ mới của hắn sắp sửa được ra đời...

Phía sau hai người, du khách vẫn nhộn nhịp qua lại. Trên thảm cỏ xanh, hắn bắt đầu viết. Cô say mê nhìn hắn, còn hắn thì đang say mê với cảnh vật...

*Hỏi gió, gió khẽ mỉm cười
Hỏi mây, mây trời nhẹ lướt...
Tiếng những con chim thánh thót
Mách rằng:
Đó là những kẻ đang “yêu”...
Nắng ngập trên đầu
Mây vẫn trôi
Gió vẫn không ngừng thổi
Một khung trời bối rối
Thầm thì:
Tôi cũng muốn “yêu!”
...*

Sau chuyến đi Đầm Sen, Hoa lại vui đầu vào học. Có lần, hấn đã gặp Hoa, chỉ để khẳng định lại “quyết tâm sắt đá”:

- Năm nay, nhất định hai đứa mình phải vào bằng được đại học!

Cô gật đầu nhất trí:

- Mình thi coi ai được điểm cao hơn nghe!

Hấn không ngần ngại:

- OK! Vụ này thì Hiệp không chịu nhường đâu!

Ngày thi tốt nghiệp cũng sắp đến. Cả lớp bàn nhau tổ chức một bữa liên hoan chia tay vào chủ nhật tuần này. Chà, sẽ vui và có nhiều ý nghĩa lắm! Đứa nào cũng háo hức chuẩn bị. Đứa thì dự định sẽ hát một bài hát thật hay. Đứa thì tính sẽ làm một bài thơ thật cảm động để tặng thầy cô và các bạn, tặng cho cả Hiệp “si” luôn, cho hấn biết không chỉ mình hấn biết làm thơ... Hiệp “si” cười hết cỡ: “Thế thì hôm đó, mình sẽ nấu ăn, cho mọi người biết rằng đây cũng biết làm đầu bếp”... Có đứa thốt lên: “Làm đầu bếp cũng là nghệ thuật cả đó!” Không chừng tới hôm đó, cả lớp 12A1 sẽ trở thành những “nghệ sĩ” lừng danh cho mà coi...

*

Chủ nhật, thời tiết bỗng đẹp lạ. Cả lớp náo nức sửa soạn cho buổi liên hoan chia tay. Bọn con gái trải bàn bằng những tấm vải trắng nõn nà, đặt lên đó những lọ hoa thật đẹp do chúng tự cắm. Bánh kẹo được bày ra la liệt. Hiệp “si” mừng rỡ:

- May quá, nếu làm tiệc mặn, có lẽ mình sẽ phải làm đầu bếp thật!

Rồi hấn chạy đi đâu đó. Lát sau, hấn vác về một cây ghi ta, miệng hồ hởi:

- Hôm nay mình sẽ đệm đàn cho cả lớp hát!

Hiệp “si” thực ra không chỉ biết làm thơ, hấn còn chơi đàn khá hay. Hấn có khá nhiều tài lẻ. Bởi thế nên lắm lúc, bọn con gái cứ vây kín lấy hấn làm Hoa cảm thấy... không thích. Những lúc ấy, cô cũng tỏ ra phụng phịu, giận hờn vu vơ... Buồn cười thật!

Ngoài sân trường, phượng vĩ đã bắt đầu đua nở. Những cánh hoa hồng rực khế lác lác trong những làn gió nhẹ như hơi thở của những cô gái, những chàng trai đang bước vào cái tuổi đẹp nhất của một đời người. Hiệp “si” nhặt một cánh hoa rơi, băng quơ:

- Năm nào hoa phượng cũng đẹp nhưng không đẹp bằng năm nay!

Vài đứa nữa cùng ngược nhìn lên những chùm hoa rực rỡ. Một cảm giác xao xuyến, nao nao chọt đến trong lòng. Chúng cùng thốt lên một câu:

- Đúng vậy!

Hiệp “si” đưa một ngón tay đẩy cặp mắt kiếng lên cao hơn một chút, hấn nói tiếp:

- Tiếc rằng ở đây không có tiếng ve!

Nàng đến bên hấn, khẽ khàng:

- Tiếng ve nghe buồn lắm! Hoa... đuổi hết chúng đi rồi!

Hấn chợt phì cười:

- Hoa giỏi thật!

Rồi hai đứa im lặng, băng khuâng, chẳng biết nói thêm gì. Bỗng một tia chớp chợt lóe lên giữa cái nắng ban mai đang tràn ngập. Nhỏ Lan đưa chiếc máy ảnh lên khoe:

- Chụp được rồi!

Hiệp “si” có vẻ lúng túng:

- Chụp được ai?

- Cả hai! - Nhỏ Lan toét miệng.

Hiệp “si” khẽ liếc sang phía nàng. Bỗng hấn phát hiện ra một cánh phượng đang đậu trên mái tóc dài óng ả. Hấn đưa tay phủi nhẹ. Nàng khẽ nghiêng mình né tránh, nhưng không kịp. Một tia chớp nữa lại lóe lên. Nhỏ Lan lại hớn hớ:

- Đẹp! Tấm này mới đáng tiền!

Hất cánh tay của Hiệp “si” qua một bên, Hoa chạy ào về phía cô bạn gái tinh nghịch. Hiệp “si” lại ngửa cổ ngắm khung trời xanh biêng biếc. Hấn mỉm cười. Lúc này, trông nàng thật đáng yêu...

...Trưa, các thầy cô tới dự liên hoan đã ra về, chỉ còn lại đám học trò vẫn quyến luyến mãi, chẳng muốn chia tay. Chúng muốn kéo dài thêm một chút, một chút nữa... Hiệp “si” vẫn ôm cây ghi ta gảy bập bùng. Bọn Tân “ma cô” vẫn đang gân cổ hát. Trên khóe mắt Hoa, một giọt lệ long lanh. Cả bọn con gái cũng sụt sịt theo. Không khí buổi chia tay bỗng trở nên thiêng liêng, gần gũi hơn. Cả lớp, như hòa làm một, kể cả những đứa trước đây từng ghét nhau như... Sơn Tinh, Thủy Tinh cũng đã trở nên thân thiện hơn. Ai nấy nồng nhiệt trao nhau những dòng lưu bút thân thương kèm theo chữ ký nguệch ngoạc, ký vào sổ, ký cả lên những vạt áo trắng học trò đang mặc trên người...

Thật khó tả được hết những tâm trạng của mọi người lúc này. Thằng Hùng “bẩn” lăm le tới gần nhỏ Thắm, nói một lời xin lỗi cuối cùng chỉ vì nhỏ Thắm làm mặt lạnh, không thèm nói chuyện với hấn đã... ba năm nay. Nguyên nhân ư? Cũng chẳng có gì. Ấy là năm học lớp mười, một hôm, cô giáo dạy văn bị bệnh đột xuất, không tới trường được. Tiết học không có ai dạy thay, thế là nhất quỷ nhì ma, thứ ba... là bọn chúng nó. Cả lớp được tự do đùa nghịch, cười nói xôn xao y như một cái chợ vỡ. Không ngờ, cái chợ vỡ ấy lại ồn ào đến nỗi ở trên văn phòng, thầy hiệu trưởng cũng nghe thấy. Chấp hai tay sau đầu, thầy đi một mạch xuống chợ. Thầy vào lớp cả mấy phút, chợ mới phát hiện ra có “khách quý”. Cả lớp bỗng im re, ngoan đến mức thật khó tả. Sau khi dặn dò vài câu và yêu cầu cả lớp phải giữ trật tự, thầy lui về phòng mình. Im lặng được một lúc, chợ lại bắt đầu rì rào. Mới đầu là những tiếng nói thầm thì thì thì, lát sau trỗi lên như tầm ăn rồi và cứ thế, tăng dần tần số và cường độ. To tiếng nhất vẫn là nhỏ Thắm. Tiếng nó cứ oang oang như tiếng “mẹ Đốp”. Hùng “bẩn” bỗng nghĩ ra một trò đùa hết sức trẻ con và vô cùng đại dột mà cho tới bây giờ, hấn vẫn còn ân hận. Mở nắp bút mực, kề bên cạnh mặt nhỏ Thắm, Hùng “bẩn” hô một tiếng to như quát, nhỏ Thắm giật mình quay lại nhanh như chớp và... một vết mực đen sẫm kéo dài trên khuôn mặt trắng trẻo của nó làm cho cả lớp phải

bật cười. Giầy nẩy như đĩa phải vôi, nhỏ Thắm òa khóc. Hùng “bắn” chọt luồng cuống như gà mắc tóc. Hấn sợ nhất là đứng trước mặt một đứa con gái đang khóc, mà lần này, mọi chuyện lại do hấn gây ra. Từ đó, nhỏ Thắm giận, không thèm nói chuyện với Hùng “bắn”. Mặc hấn ra sức năn nỉ nhưng nhỏ Thắm cứ quay ngoắt đi chỗ khác, không thèm đợi cho hấn nói hết một câu bao giờ. Cứ thế, chiến tranh lạnh đã kéo dài cho tới ngày hôm nay.

Nhỏ Thắm khế nguýt:

- Nhìn cái mặt “mi”, thấy... ghét!

Rồi nhỏ Thắm ra hiệu cho Hùng “bắn” quay lưng lại. Hiểu ý, Hùng “bắn” bèn quay lại ngay, hấn còn khom lưng xuống thấp cho nhỏ Thắm dễ với. Rút cây bút, nhỏ Thắm nắn nót ký một chữ to đùng lên vai áo của Hùng “bắn” rồi “phán”:

- Mi là một kẻ đáng ghét nhất trên thế gian này!

Câu nói trách cứ “nhẹ nhàng” của nhỏ Thắm khiến cho Hùng “bắn” cảm thấy vô cùng... nhẹ nhõm. Hấn gãi tai. Đúng là hấn đáng ghét thật, đứng này giờ mà quên không đưa cho nhỏ Thắm một ly nước ngọt...

Nắng chiều đã xế, cả bọn vẫn dùng giăng, chưa ai muốn chia tay. Hiệp “si” đã khản giọng vì ca hát từ sáng tới giờ. Cái không khí sôi nổi, hào hứng của buổi sáng đã có phần lắng xuống. Tất cả kéo nhau ra sân trường chụp hình lưu niệm. Rồi hẹn hò, chúc tụng nhau. Đứa nào cũng mong, cũng chúc cho bạn mình có được một tương lai đẹp đẽ, sáng sủa. Một mai, gặp lại nhau, chắc hấn mỗi người lại có dịp mơ màng nhớ lại thời áo trắng vô tư và lãng mạn. Trong số bạn bè chia tay hôm nay, những ai sẽ là người mai đây “công thành danh toại”, còn những ai sẽ phải bươn chải, đánh vật với cơm áo trên đường mưu sinh...

Có trời mới biết trước được!

8.

Mưa mùa hạ, những cơn mưa chọt đến rồi chọt đi, chọt rơi rồi chọt tạnh. Cái nắng vàng nhạt cũng chọt lóe lên rồi cũng chọt tắt sau những đám mây đen luôn vần vũ ở trên đầu. Riêng chỉ có những chùm phượng hồng rực vẫn tươi thắm một màu khiến cho những kẻ có tâm hồn lãng mạn luôn phải xao xuyến, rung động...

Sau khi thi tốt nghiệp xong, Hoa lại tất tả sớm chiều chạy đến những trung tâm luyện thi cấp tốc, chuẩn bị cho cuộc so tài đầy cam go với hàng ngàn thí sinh tham gia dự tuyển đại học. Năm nay, số lượng thí sinh tham gia khá đông, một phải “chọi” với cả trăm. Chà, khó ăn đây! Hoa cảm thấy lo. Hình như Hiệp “si” cũng đang tất bật chẳng kém. Đạo này, hai người ít gặp, thỉnh thoảng mới gọi điện hỏi thăm nhau vài câu. Cô biết, hấn cũng đang cố gắng phấn đấu vào được đại học ngay trong mùa thi này. Nhà hấn cũng không khá giả gì, hấn thường tự nhủ: “Cố gắng vào được đại học ngay từ năm đầu, kéo lại tồn cơm gạo thêm một năm nữa”. Ngày xưa, gia đình hấn rất nghèo. Tuổi thơ của hấn cũng đã nếm đủ mùi vị chua cay của cuộc sống. Hấn từng đi đánh giày, đi bán bánh. Mỗi buổi học về, ăn vôi vài chén cơm, hấn lại chạy sang lò bánh bên cạnh, khi thì lấy bánh giò, bánh ít, khi thì lấy bánh chưng bánh gai mang đi bán dạo. Hai tay bưng ổ bánh, miệng hấn rao khá dẻo. Lúc thì bọn con nít xúm vào mua, lúc thì mấy bà lão cỡ... Nói về bánh thì hấn còn rành hơn cả làm thơ. Lắm lúc, hấn cũng ước, sau này sẽ mở được một lò bánh cho riêng mình. Hấn sẽ trở thành một ông chủ và những sản phẩm của hấn sẽ được những người bán dạo mang đi khắp thành phố, phục vụ cho bao người. Hấn sẽ tập trung vào làm những loại bánh mà người ta vẫn thường coi như một thứ đặc sản. Và những món bánh đặc sản của hấn sẽ được tất cả mọi người xa gần biết đến... Chỉ nghĩ thế thôi, hấn đã cảm thấy

vô cùng hạnh phúc. Những ngày hè, bọn trẻ cùng lớp đua nhau đi chơi, đùa thì được về quê nội, quê ngoại, đùa thì được đi đó đi đây. Còn hần, lại lui cui với rổ bánh trên tay đi khắp các hàng cùng, ngõ hẻm. Lắm lúc, phải trốn vào nhà người ta để tránh mặt những đứa bạn cùng lớp. Không thể để cho chúng biết, mắc cỡ lắm. Biết được, chúng sẽ lại chọc quê như thể bán quạ rong là một công việc đáng cười nhất trên thế gian này vậy. Tuổi thơ của hần là thế đó! Rồi cái thời khó khăn gian khổ ấy cũng đã qua đi, gia đình hần dần khá giả hơn, ngôi nhà cũ nát nay được thay bằng một căn nhà mới, không đẹp nhưng cũng không đến nỗi tồi tàn. Hần cũng đã có được một chiếc xe gắn máy để tới trường. Nhưng, những năm tháng cực nhọc mà tuổi thơ của hần đã từng phải chịu đựng vẫn còn in đậm trong tâm trí của hần như những kỷ niệm sâu sắc nhất không thể phai nhòa. Hần học khá giỏi và lắm tài vật nên bạn bè thường rất quý mến. Trong số đó, có Hoa. Hoa học chung với hần ba năm nay. Lúc nào, trong mắt Hoa, hần cũng là một anh chàng nổi bật, vừa học giỏi lại vừa lãng mạn, lãng mạn đến mức bạn bè phải gọi hần là Hiệp “si”. Hần tốt bụng, giàu tình cảm... Một thiếu nữ mới lớn như Hoa không xốn xang, xao động sao được? Nhưng lạ một điều là hình như hần chẳng thèm để ý đến ai cả. Tình cảm dạt dào và những gì có thể coi là “tình yêu”, có lẽ hần đã dành hết cho “nàng thơ” ở tận đâu tận đâu ấy! Lắm lúc, Hoa tự nhủ: “Hần thật ngốc nghếch!”. Nhưng hình như chính cái sự ngốc nghếch ấy càng làm cho hần trở nên đáng yêu hơn...

Tình yêu tuổi học trò thật lạ, người ta vừa muốn nó trở thành sự thật nhưng lại vừa e ấp giấu giếm như sợ mọi người biết được. Nó thầm kín như ngọn lửa bùng bùng e ấp nơi sâu thẳm tâm hồn nhưng lại phơi bày rõ trong từng ánh mắt, từng cử chỉ vụng về, ai ai cũng có thể nhận biết được. Ôi! Thiệt là ngộ nghĩnh và nên thơ cái tình yêu tuổi học trò...

*

Thi xong, Hiệp “si” lại lôi những tập thơ khi xưa ra khỏi tủ. Hần lại ngồi thì thầm một mình bên khung cửa sổ. Trong những buổi chiều mùa hạ, những đêm mưa rả rích kéo dài, hần lại cảm thấy hơi buồn và băng khuâng, nỗi băng khuâng của một cậu học trò vừa phải từ biệt mái trường thân thương nhất. Thỉnh thoảng, những gương mặt thân quen và cả những tiếng cười vô tư giòn giã của bạn bè lại hiện về. Tất cả đang ngả màu kỷ niệm. Ba chục đứa bạn bè cùng lớp, nay đã không còn gặp lại thường ngày.

Băng khuâng, hần lại viết nên những vần thơ tha thiết về lứa tuổi học trò. Hần sẽ lại tặng cho cô nàng có mái tóc dài óng ả, độc giả đầu tiên cũng là độc giả say mê nhất những vần thơ của hần. Mấy hôm trước, nàng và nhỏ Lan cũng ghé qua chơi. Cả bọn đang thấp thỏm chờ đợi kết quả của kỳ thi hệ trọng nhất đời.

Nhỏ Lan nói:

- Nếu chẳng may bị rớt, mình lại phải hy vọng vào mùa thi sau!

Nàng thì xua tay:

- Không đâu, ba đứa mình sẽ đậu!

Hần cũng tin tưởng:

- Ừ, nhất định ba đứa mình sẽ đậu!

Rồi cả bọn bật cười. Lan pha trò:

- Tội mình chưa gì đã “can tội” đếm gà trong trứng rồi!

Chẳng biết làm gì, hần lại đem những bài thơ cũ rích ra đọc cho hai cô bạn gái cùng nghe.

Nhỏ Lan yêu cầu:

- Đọc bài mới đi. Những bài này nghe rồi.

Hắn gãi tai:

- Từ bữa lo thi cử tới nay, chưa có thi phẩm nào ra đời!

Rồi hắn hứa:

- Vài hôm nữa, nhất định sẽ có!

Nàng tóc dài thì chẳng cần mới cũ, cứ miễn thơ của hắn là được rồi. Ngồi chơi gần hết buổi chiều, nàng cùng cô bạn thân mới chịu chia tay với những vần thơ của hắn.

Nàng về, không quên để lại trên mặt bàn học hắn một chùm hoa thiên lý. Không biết hắn đã “nghiện” cái mùi hoa thơm dịu dàng một cách... chết người ấy tự bao giờ. Có lẽ từ những lần đầu tiên, nàng bỏ hoa vào ngăn bàn học của hắn mỗi buổi đến trường. Cái mùi hương thiên lý chẳng thể nào che đậy được. Những đứa bạn ngồi cạnh hắn tự nhiên được “thơm lây”, mỗi lần như thế vẫn thường chun mũi hít hà, khen lấy khen để...

Trong số những tấm ảnh mà nhỏ Lan chụp được hôm liên hoan chia tay, hắn thích nhất tấm mà nhỏ Lan cũng tự hào là “đáng đồng tiền bát gạo”. Động tác hắn khẽ khàng đưa tay lên phủ nhẹ cánh phượng hồng đang đậu lên mái tóc nàng và gương mặt nàng hơi thẹn thùng khiến nàng càng trở nên xinh đẹp. Hắn bỗng mỉm cười một mình rồi lại lui cui ghi ghi chép chép. Hình như trong đầu hắn vừa lóe lên một tứ thơ tình nồng nàn, thấm thiết.

Ngoài kia, những cơn mưa chiều lại sắp sửa rả rích. Hắn khép cánh cửa sổ, bật ngọn đèn xinh xinh trên bàn học. Cảm hứng dâng trào, hắn viết. Những câu thơ lại run rẩy hiện ra trên những trang sổ tay nhỏ nhắn...

9.

Tân “ma cô” ngồi vênh mồm, rít một hơi thuốc rồi nhả khói mù mịt...

Chẳng biết làm gì, ngày nào hắn cũng lang thang tới những quán cà phê ven đường như thế này để ngồi nghe nhạc và hút thuốc. Từ ngày thôi học, hắn bỗng cảm thấy buồn chán. Buồn vì không còn gặp bạn bè hàng ngày để tụ tập, để quây phá. Chán vì chẳng biết làm gì. Mà thực ra thì hắn cũng chẳng muốn làm gì, ăn chơi quen rồi, nhìn việc gì cũng ngán. Ba, má hắn thì lúc nào cũng chửi bới um sùm. Hai cha con cứ như nước với lửa, hễ ba hắn có nhà là hắn đi, ba hắn đi khỏi thì hắn về. Nhất là kể từ khi biết hắn thi tốt nghiệp không đậu, ba má hắn lại càng hay chửi, lắm lúc chửi bới một cách thậm tệ. Hắn nghe riết cũng thấy... chai cả lỗ tai. Không thích nghe chửi nữa, hắn ra đây nghe nhạc. Chà, uống cà phê rồi nghe nhạc “sến”, thật là đã cái lỗ tai! Không thích nữa thì chui vào mấy quán bar rẻ tiền, dán đôi mắt lên màn hình thưởng thức những ca khúc của MTV châu Á cũng tốt...

Lang thang ở những nơi chuyên dành cho dân ăn chơi sành điệu, thời gian hắn đi chơi nhiều hơn thời gian đi làm. Hắn cũng làm quen được với khối kẻ, có cả mấy ả “tiếp viên” trẻ măng, dễ thương như con Đô-rê-mon ở nhà thằng Hùng “bản”...

Thỉnh thoảng, hắn cũng kéo tụi thằng Hùng “bản” tới đây uống cà phê, nghe nhạc. Hùng “bản” dạo này bị “ông bà già” kiểm soát khá gắt gao nên ít được tham gia những cuộc vui cùng với hắn. Có thằng bạn thân nhất thì lại bị nhốt ở nhà như con chim trong lồng, hắn ngao ngán,

gặp ai cũng cầu thân. Bữa nọ, hắn làm quen được với một tay “hảo hán” thường xuyên có mặt tại những quán bar mà hắn hay lui tới. “Hảo hán” tên Hiền, cái tên nghe chẳng “chất” chút nào, vậy mà hắn ta lại là một tay quậy rầm trời. Lúc nào trong tay hắn cũng có tiền, không hiểu hắn đào ở đâu ra. Riêng chuyện đó thôi, Tân “ma cô” đã rất nể. Quen với hắn được vài bữa, Tân “ma cô” mới phát hiện ra tay “hảo hán” này còn có một cái tên rất kêu phía sau cái tên đẹp như tên con gái của hắn. Hiền “đĩa” - đó là cái tên mà giới ăn chơi đã đặt cho hắn.

Sáng nay, Tân “ma cô” đã phải đem bán nốt chiếc đồng hồ đeo tay để có tiền ra đây ngồi nghe nhạc, ấy thế mà Hiền “đĩa” cũng không tha. Vừa gặp Tân “ma cô”, Hiền “đĩa” đã móc túi lấy nốt vài chục ngàn mà Tân “ma cô” vừa có được. Hắn nói sẵn:

- Chiều trả liền!

Rồi lên xe vọt mất hút.

Chiều, Tân “ma cô” ra đây ngồi, trong túi không còn một cắc. Chờ mãi mới thấy Hiền “đĩa” xuất hiện. Hắn càu nhàu:

- Chưa kiếm được đồng nào!

Rồi Hiền “đĩa” ra hiệu cho Tân “ma cô” lên xe.

- Đi đâu? - Tân “ma cô” ngạc nhiên.

- Cứ đi rồi biết!

Leo lên ngồi sau xe của Hiền “đĩa”, Tân “ma cô” hồi hộp:

- Đi đâu mà bí mật thế?

Hiền “đĩa” bồng cho xe chạy chậm lại rồi dừng hẳn. Hắn nhường lại tay lái cho Tân “ma cô”:

- Tao nghe nói mày chạy xe cũng khá! Chạy thử một đoạn tao coi!

Không ngần ngại, Tân “ma cô” liền đổi chỗ ngồi rồi hào hứng kéo ga. Chiếc xe giật dữ gầm lên rồi lao vọt đi với một tốc độ thật kinh khủng. Hiền “đĩa” gật đầu:

- Được đó!

Hiền “đĩa” ra hiệu cho Tân “ma cô” áp sát một chiếc xe gần máy có hai cô gái trẻ đang bon bon chạy trên mặt đường. Cô gái ngồi phía sau đang mãi cười cười, nói nói với một ai đó qua chiếc điện thoại di động đời mới.

- Áp sát vô!

Hiền “đĩa” nói như ra lệnh rồi nhanh như chớp, hắn vươn tay giật phăng chiếc điện thoại di động của cô gái ngồi sau:

- Cướp! Cướp!...

Hai cô gái vội hét toáng lên. Trống ngực đập thành thành, Tân “ma cô” hốt hoảng cho xe lao vọt đi, bỏ lại hai cô gái phía sau cùng bao người đi đường đang ngơ ngác nhìn theo...

- Con “hoàn thành nhiệm vụ” rồi mẹ ơi!

Hoa reo lên khi nhận được giấy báo điểm. Nàng nhảy cẫng như một đứa trẻ vừa được mẹ may cho áo mới. Thế là mình đã trúng tuyển vào đại học. Niềm vui sướng và hạnh phúc trào dâng trong Hoa. Mẹ Hoa cũng vui mừng không kém. Cầm tờ giấy báo điểm coi cho kỹ một lần nữa, mẹ mới thốt lên:

- Con gái của mẹ thật giỏi!

Hoa lại ôm chầm lấy mẹ, nũng nịu:

- Mẹ sẽ thưởng cho con cái gì nào?

- Trước mắt là một bữa ăn thật ngon, có món canh hoa lý thật ngọt!

- Rồi những gì nữa hả mẹ?

- Một chiếc xe máy mới tinh, được chưa?

Hoa như muốn nhảy cẫng lên một lần nữa. Mẹ lúc nào cũng tuyệt! Mẹ đã hứa là mẹ sẽ làm. Lát nữa, mẹ lại nấu cho cô món canh bông thiên lý ngọt ngào. Tối về, rồi thế nào bố cũng tặng cho cô con gái yêu một cái hôn lên trán. Ôi, hạnh phúc quá chừng!

Lòng như mở hội, Hoa chạy tới nhấc điện thoại a-lô liền một lúc cho đám bạn cùng lớp để báo tin mừng. Vài ngày sau, Hiệp “si” cũng báo cho Hoa biết hẳn cũng đã trúng tuyển. Rồi bọn nhỏ Lan cũng đã có tin mừng... Chao ôi là vui, vui tới mấy ngày, dư âm vẫn không dứt. Cả bọn thăm hỏi, chúc mừng nhau, cười cười nói nói muốn khản cả giọng...

Hiệp “si” nói với Hoa và nhỏ Lan:

- Thế là ba đứa mình đã đậu. Trứng đã nở thành gà!

Nhỏ Lan cũng gật đầu:

- Mình làm một bữa tiệc nhỏ ăn mừng chứ?

Cả Hoa và Hiệp “si” cùng đồng tình:

- Nhất định rồi!

Hiệp “si” còn nổi hứng:

- Lần này, sẽ làm tiệc mặn!

- Và Hiệp sẽ trở tài nấu bếp?

- Được! Mình sẽ trở tài nấu bánh nũa!

- Bánh gì?

Cả Hoa và nhỏ Lan đồng thanh hỏi, Hiệp “si” vỗ tay đánh bép:

- Bánh ít nhân dừa!

- Hiệp phải giữ lời hứa đó nghe! - Nhỏ Lan nói rồi quay sang Hoa - Phen này, tội mình sẽ được thưởng thức món bánh “ruột” mà Hiệp “si” tự tay làm!

Hoa khẽ mỉm cười, nghĩ thầm: “Với anh chàng tài hoa này, việc gì hăn chẳng làm được!”. Cả bọn thống nhất sẽ mượn “mặt bằng” nhà Hoa để làm tiệc vì ngó tới ngó lui, nhà Hoa vẫn rộng rãi, thoáng đãng hơn cả.

Như chợt nhớ ra một điều vô cùng quan trọng, nhỏ Lan thốt lên:

- Các cậu có hay tin gì về Tân “ma cô” chưa?

- Tin gì? - Hoa ngạc nhiên.

- Tân “ma cô” giờ trở thành một tay “anh chị” chính cống rồi!

- Vậy hả? - Đến lượt Hiệp “si” ngạc nhiên - Sao Lan biết?

- Mình nghe bọn nhỏ Huệ nói! Từ ngày nghỉ học, nó lại càng hay bỏ nhà đi lang thang với mấy tay “anh chị”. Nghe nói bọn này còn “ma cô” hơn thằng Tân nhiều!

- Chậc! Chậc! - Hiệp “si” không biết nói gì, hăn chỉ còn biết lắc đầu ngao ngán.

Nhỏ Lan tiết lộ thêm:

- Hình như Tân “ma cô” còn nhập băng với mấy tên chuyên giựt đồ ngoài đường nữa đó! Bọn này xì ke, ma túy... đủ, không thiếu thứ gì!

- Chậc! Chậc! Chậc! - Hiệp “si” lại lắc đầu.

Rồi nhỏ Lan thở dài:

- Tội nghiệp cho mẹ nó lúc nào cũng tất tưởi vì thằng con trai, vậy mà nó chẳng hề màng gì đến gia đình, đến cha mẹ...

Hoa gật đầu:

- Tội cho bà, nhưng cũng tại ngày xưa, bà chiều nó quá mà!

- Chậc! Chậc! - Cái gã “nhà thơ” lại tỏ vẻ chán nản rồi hăn cũng lên tiếng - Ngày xưa, nó là “cục cưng” của bà mà bà không chiều sao được! Con người ta, đôi khi sướng quá cũng dễ hư thân!

Nhỏ Lan và Hoa cùng gật đầu:

- Đúng là sướng quá hóa hư, các cậu nói chẳng sai chút nào!

*

- Một, hai, ba... dzô! ...

Bọn Tân “ma cô” lại ngửa cổ uống. Hùng “bẩn” lâu ngày mới được ba má thả lỏng cho một bữa, cũng quây hết ga để bù lại những ngày phải ru rú ở nhà.

Tân “ma cô” vung hai tay lên trời:

- Nay là sinh nhật thứ mười tám của tao, chúng mày cứ quây xả lảng đi!

Sáng nay, Tân “ma cô” vừa “trúng mánh” mấy chiếc di động. “Bà mẹ nó! Ngày sinh nhật có khác, làm gì cũng... hên!” - Tân “ma cô” khoái chí cười đồng. Hôm nay, hần gặp may “hơi bị” nhiều. Rút chiếc “phone” nhỏ như cái hộp quet ra khỏi túi, Tân “ma cô” quất một hồi, tập hợp được tất cả gần chục mạng. Hần hẹn cả bọn tối nay tụ tập ở quán nhậu này, quây một trận cho quên... hết buồn!

Bữa tiệc sinh nhật của Tân “ma cô” không hoa, không nến, cũng chẳng có bánh sinh nhật, chỉ có bia và đồ nhậu. Mấy nhỏ con gái cũng ngửa cổ uống bia ừng ực chẳng kém gì mấy gã mày râu.

Tân “ma cô” liền kéo Hiền “đĩa” ra giới thiệu:

- Đây là anh Hai của tao!

Cả bọn lại tiếp tục nâng ly để chúc mừng “anh Hai”.

Hùng “bắn” khâm phục lắm. Nó bảo Tân “ma cô”:

- Mày “ngon” quá, ngoài sức tưởng tượng của tao!

- Mày khỏi khen! - Tân “ma cô” vỗ ngực - Thằng này “ngon” lâu rồi!

- Cho tao uống với riêng mày một ly!

- Rồi! - Cụng ly - Dzô đi!

Khuya. Khi bữa tiệc đã tàn, Tân “ma cô” dẫn cả bọn chạy lòng vòng một hồi rồi hướng ra xa lộ. Hần ra lệnh:

- Đạo một vòng rồi đi karaoke!

Những chiếc xe gắn máy lại rồ ga, lao vọt đi với một tốc độ lớn làm náo động cả đường phố.

Ra tới xa lộ, Tân “ma cô” nổi hứng nói với Hiền “đĩa”:

- Tôi với anh Hai thử một vòng coi ai ngon hơn ai!

- Mày dám chơi thì tao cũng dám chiều! - Hiền “đĩa” tỏ ra bạc đàn anh.

- Ai thua, phải chịu một chầu Karaoke!

- Chuyện nhỏ!

Hai cô nàng ngồi sau xe của Tân “ma cô” và Hiền “đĩa” liền được chuyển sang xe khác. Cuộc chơi được bắt đầu. Tân “ma cô” và Hiền “đĩa” mỗi thằng một xe, chúng rồ ga, nhấc bánh trước lên biểu diễn một đoạn rồi mới thực sự lao vào cuộc. Phía sau, bọn Hùng “bắn” cũng kéo ga hết cỡ để bám theo, chứng kiến hai “quái xế” trở tài. Đêm đã khuya, những tiếng động cơ xe phân khối lớn hòa vào nhau, tạo thành một khối âm thanh nghe rợn óc. Vài người đi đường hốt hoảng tập vội lên lề, miệng chửi ầm ĩ:

- Chạy đi ăn cướp hay sao mà chạy dữ vậy?

- Tụi này chán sống rồi!

- ...

Tân “ma cô” nằm rạp trên chiếc xe của mình. Phía sau một chút, Hiền “đĩa” cũng đang gò lưng bám theo. Hôm nay, phải cho Hiền “đĩa” nếm mùi thất bại, cho hần biết thằng Tân “ma cô” này không phải là một kẻ dễ nhai - nghĩ thế, Tân “ma cô” kéo thêm ga, lao vù đi trong ánh đèn vàng rực của những chiếc bóng cao áp hai bên đường. Bỗng, phía trước thấp thoáng một tên cầu ngốc nghếch đang băng ngang qua đường...

- Ối! Mẹ kiếp... Con chó...ó...

Tân “ma cô” vội rú lên hoảng hốt nhưng có lẽ không kịp nữa rồi:

- Oả...ng! Rà...m! Xo...ẹ...t...

Chiếc xe của Tân “ma cô” đổ sầm xuống mặt đường. Theo quán tính, nó còn trượt đi một đoạn dài. Trên mặt đường nhựa, những ánh lửa tóe lên do ma sát trông cũng tựa như những quả pháo bông quay đang cháy vậy. Chiếc xe văng vào dải phân cách bằng bê tông rồi văng ngược trở ra. Nó quay ngược đầu trở lại, kéo lê thêm một đoạn nữa rồi mới dừng hẳn. Phía sau, Tân “ma cô” cũng bị cuốn theo, lăn lông lốc như một cái nùi giẻ bị quăng ra mặt đường. Rồi cái “nùi giẻ” ấy cũng dừng lại và nằm im bất động.

- Thằng Tân... hy sinh rồi! - Tiếng một thằng hét to.

Cả bọn dừng lại bên “yêng hùng xa lộ” lúc này đang bất tỉnh. Máu, máu rất nhiều. Có một dòng máu đang tràn ra mặt đường khiến bọn con gái nhắm mắt kêu rú lên vì sợ hãi.

Tại bệnh viện Chợ Rẫy, vợ chồng bà Ba sốt ruột nhìn thẳng con trai đang nằm mê man, bất tỉnh. Rồi bà Ba bật khóc. Ông Ba thì chấp hai tay sau đít, đi đi lại lại...

Thỉnh thoảng, có một vài đứa bạn học cùng lớp với Tân “ma cô” ngày trước hay tin, kéo nhau tới thăm. Có cả mấy “chiến hữu” đường phố của hần cũng hay lui tới. Cũng may, đêm qua, Hiền “đĩa” né được chiếc xe và Tân “ma cô” đang lăn lông lốc trên mặt đường, nếu không hần cũng đã toi mạng rồi! Hùng “bắn” cũng thường xuyên lui tới bệnh viện, túc trực bên cạnh thằng bạn “chí cốt”. Hần vẫn còn cảm thấy bàng hoàng khi chứng kiến thảm họa của đêm qua, một đêm sinh nhật đầy kinh hoàng của cả bọn. Tân “ma cô” bây giờ đang nằm kia, toàn thân bất động như một cái xác không hồn, không còn quậy cựa dữ dội như cái lúc mới mang vào bệnh viện.

Bỗng nhiên, Hùng “bắn” bật khóc. Cái miệng nó méo xệch, tiếng khóc của nó cũng phát ra thật khó nhọc. Mọi người xung quanh chỉ nghe được toàn những tiếng i i i... kéo dài liên tục.

10.

Ngày liên hoan đã đến. Hoa tất tả dậy từ rất sớm. Mẹ vui vẻ giúp “bọn trẻ” đi chợ và cùng nấu nướng. Hình như mẹ cũng cảm thấy vui lây cái niềm vui mà “bọn trẻ” đang ngây ngất hưởng thụ. Kết quả học tập bao nhiêu năm của bọn chúng đó! Biết bao nhiêu bậc cha mẹ nuôi con ăn học từ nhỏ tới lớn chỉ mong được nhìn thấy ngày này. Bà phấn khởi “chỉ đạo” mấy đứa con gái xào xào, nấu nấu. Còn bà đang loay hoay với món cà ri gà...

Hiệp “si” đến hơi muộn. Từ sáng sớm tới giờ, hần cũng phải đánh vật với nồi bánh ít ở nhà.

Hấp xong mấy mẻ, hắn liền bỏ vào một chiếc giỏ. Giao lại cái công việc còn dang dở với một cục bột to tướng cho mẹ, hắn chạy vội sang nhà Hoa, trong bụng cứ sợ trễ. Đặt giỏ bánh lên mặt bàn đá trước cửa, Hiệp “si” lại lao ngay vào bếp, loay hoay giành đôi đũa của người này đảo đảo mấy cái, giành chiếc muống của người kia, nếm nếm thử thử rồi gật gật đầu:

- Tuyệt! Món nào cũng tuyệt!

Hoa tiết lộ:

- Hôm nay, mẹ mình “đạo diễn” cả đó!

- Hì...- Hiệp “si” bật cười ngượng ngịu rồi gãi tai - Bác gái... nấu ăn ngon quá!

Đúng mười một giờ trưa, đám bạn trong lớp đã có mặt gần như đầy đủ. Hình như chỉ thiếu bạn Tân “ma cô”, Hùng “bản”. Cái băng “siêu quậy” ấy có lẽ còn chưa hết bàng hoàng sau vụ tai nạn của thằng Tân “ma cô”. Tân “ma cô” hiện vẫn chưa tỉnh, chẳng biết sống chết thế nào. Những đứa khác thì có lẽ còn cảm thấy ngại vì cả băng đã không vượt qua nổi kỳ thi tốt nghiệp vừa rồi! Đó chính là cái giá đầu tiên mà bọn chúng phải trả cho những ngày chỉ biết ham chơi và quậy phá...

Bưng những món ăn cuối cùng đặt lên bàn xong, Hoa hối các bạn vào tiệc. Bữa tiệc không ồn ào nhưng khá vui vẻ.

Kiểm được một “xuất” vào trường thể dục thể thao, nhỏ Lan vỗ tay đen đét:

- Thế là sở trường của “trầm” lại được phát huy rồi!

Cả bọn đứng dậy cụng ly... nước ngọt để chúc mừng.

Hiệp “si” thì “tiết lộ”:

- Hú vía, chút nữa thì phải ở nhà đi... bán bánh!

Hoa khẽ liếc nhìn gã “nhà thơ” đáng yêu. Lẽ ra câu này phải để Hoa nói mới đúng. Hắn ta đạt số điểm khá cao, sức học của hắn thật đáng nể. Chỉ có Hoa, sém chút nữa sẽ phải ở nhà làm bếp vì Hoa đâu có tài làm bánh như Hiệp “si”?

Một đứa “lý sự”:

- Ở nhà mở lò bánh, làm ông chủ cũng tốt chứ sao!

Rồi cả bọn ồn ào, có đứa tấm tắc khen mãi:

- Không ngờ một kẻ suốt ngày mơ mộng như Hiệp “si”, vậy mà làm bánh ngon ra phết!

Một đứa có vẻ nắm rõ được “quá khứ” của Hiệp “si”, thì thầm:

- Hiệp “si” từ nhỏ đã biết làm “kính tế” rồi đó! Hồi tụi mình còn hay đá dầm và chỉ biết nhõng nhẽo với ba mẹ, hắn đã biết ra phố kiếm tiền may áo rồi! Coi mơ mộng vậy chứ, hắn mà làm “kính tế” thì bọn mình có mà chạy... xịt khói cũng không đuổi kịp!

- Dám lắm...

Hiệp “si” nghe loáng thoáng tiếng được, tiếng mất nhưng hắn cũng hiểu đám bạn đang

muốn nói gì. Hắn lấy ngón tay đẩy gọng kính đang trễ xuống sống mũi, nói:

- Cho dù mình có là thi sĩ thực sự đi chẳng nữa thì cũng đâu có ai dám khẳng định rằng, thời buổi này, nhà thơ không biết làm kinh tế?

Những tiếng vỗ tay tán thưởng lại rộ lên. Xong, cả bọn bắt nhịp hát vang một bài hát vừa rất quen lại vừa như rất lạ. Quen, vì những ca từ trong ca khúc đó chính là những vần thơ của Hiệp “si”. Lạ vì không biết tay nào trong lớp đã cả gan phổ thành nhạc mà không cho hắn biết? Hiệp “si” cảm thấy hạnh phúc vô cùng trong cái giây phút được nghe những giai điệu vụng về của bài hát ấy. Hắn khẽ liếc nhìn sang phía nàng, nàng liền “đá lông nheo” một cách rất tình tứ. Và hắn chợt nhận ra giai điệu của bài hát có gì đó gần với giọng điệu của nàng đến thế? Có lẽ, chính nàng đã phổ nhạc chứ không ai khác? Hắn lại nhìn nàng rồi mỉm cười, một nụ cười thật... chết người mà lúc nào, nàng cũng ước ao được nhìn thấy.

Nhìn bọn trẻ nói cười ồn ào vui vẻ, mẹ nàng khẽ mỉm cười mãn nguyện. Bà lui vào phía trong cho bọn trẻ thật tự nhiên, thoải mái.

Chiều, khi tiệc đã gần tàn, chuông điện thoại nơi phòng khách chợt reo vang. Hoa chạy lại nhấc máy:

- Alô! Hoa đây... Sao hả? Chế...ế...t... thiệt... sao...

Chiếc ống nghe bỗng rớt khỏi bàn tay của Hoa.

- Kìa, Hoa sao thế? - Hiệp “si” la hoảng.

Lặng lẽ tới gần các bạn, chân tay run lẩy bẩy, giọng Hoa gần như nghẹn lại:

- Hùng “bản” báo tin, Tân “ma cô” ... chết rồi!

Tất cả gần như chết lặng đi trước cái tin sét đánh ấy. Không khí ồn ào, sôi nổi của cuộc vui bỗng trầm xuống.

Hiệp “si” chắc lưỡi:

- Chậc! Chậc! Hôm qua tụi mình vào thăm, nghe các bác sĩ nói khoảng vài ngày nữa, nó sẽ tỉnh, ai dè...

- Tỉnh thế nào được? Gần một tuần nay rồi! - Một đứa xót xa - Tội nghiệp nó, vừa mới tròn mười tám tuổi được mấy ngày...

- Hức, hức... - Hình như có đứa nào đó đang nấc lên, rồi những tiếng sụt sịt tiếp theo.

Hiệp “si” cố kìm những giọt nước mắt cũng đang chực ứa ra. Hắn nghẹn ngào:

- Thôi, chúng mình dẹp những thứ này đi rồi sang với thằng Tân một chút!

Cả bọn liền xúm lại, giúp Hoa thu dọn “bãi chiến trường”. Ngoài vườn, những chùm thiên lý vẫn thơm như không bao giờ dứt. Chỉ có khung trời là hình như đang bé lại và những cơn mưa lại kéo đến. Âm, âm, âm... Tiếng sấm sét xé ngang tai như những tiếng kêu gào thảm thiết của mẹ thằng Tân đang vang lên đâu đó...

Nghĩa trang sáng nay tràn ngập nắng vàng và những cơn gió miên man thổi. Đám tang thằng Tân có đầy đủ mặt mũi hai mươi chín thành viên còn lại của lớp 12A1 cũ. Đứng trước ngôi mộ, đứa nào cũng rơm rớm nước mắt. Cả bọn lặng lẽ đặt xuống những chùm thiên lý hái được ở nhà Hoa. Ôi, hoa thiên lý! Đến cả Tân cũng rất thích hoa thiên lý...

Ông Ba vẫn lặng lẽ như một cái bóng vô hồn. Bà Ba lại đang lả đi trong cánh tay của những người bạn.

Hiệp “si” bỗng bật khóc hu hu làm cả bọn lớp 12A1 cũng sụt sùi... khóc theo. Chắc hẳn lúc này, ở dưới tuổi vàng, thằng Tân cũng đang ân hận lắm! Hiệp “si” nhớ lại những lần quậy phá của thằng Tân ở lớp, ngoài đường, nhớ lại cái lần cả bọn xúm nhau khiêng hắt thả xuống biển ngày nào. Rồi cái lần Tân giựt phắt chùm hoa lý trên tay hắt ở ngoài sân trường khi xưa, những chùm hoa mà nàng đã tặng riêng cho hắt. Sao những lúc ấy, nhìn thằng Tân thật đáng ghét. Còn bây giờ, Tân ơi...

*

Một buổi chiều, sau khi giúp mẹ làm bếp, Hoa lại nín lấy tay mẹ:

- Mẹ thấy anh chàng Hiệp “si” thế nào?

Mẹ mỉm cười:

- Đáng yêu và giỏi hơn con nhiều!

Hoa hồn nhiên:

- Đương nhiên phải giỏi hơn con, con mới...

Hoa bỏ lửng câu nói. Mẹ lại khẽ mỉm cười. Hoa sực nhớ:

- À, mà hắt cũng thích hoa lý lắm mẹ à!

- Thế à?

Mẹ tỏ vẻ ngạc nhiên. Ánh mắt mẹ bỗng trở nên vui hơn. Hình như mẹ có rất nhiều kỷ niệm với những chùm hoa thiên lý thì phải! Hàng ngày, Hoa thường thấy mẹ nâng niu, chăm sóc từng gốc hoa, từng cánh lá như thể đang chăm sóc đứa con gái xinh đẹp, đáng yêu của mình vậy!

Hoa lại hào hứng:

- Mẹ biết không, rồi đây, nhất định hắt sẽ trở thành một thi sĩ nữa kia!

Mẹ dịu dàng:

- Tốt thôi, con gái à! Mỗi thi sĩ là một đóa hoa ngát hương của nhân loại! Không có họ, tâm hồn người ta nghèo đi nhiều lắm...

Hoa cảm thấy hình như mẹ cũng chính là một bông hoa tuyệt đẹp, ngát hương. Niềm hạnh phúc lại bất chợt trào dâng trong trái tim bé bỏng của Hoa. Khẽ nghiêng mình kề mái tóc dài óng ả lên vai mẹ, Hoa thì thầm:

- Thế nào rồi hắt cũng trở thành một bông hoa ngát hương, mẹ à!

Mẹ kéo cô vào lòng như ngày xưa, khi cô còn bé bỏng. Mùi hương hoa lý cứ lặng thầm, lặng thầm tràn vào qua khung cửa sổ...

*

Buổi tối, Hoa bật đèn, ngồi vào bàn. Cô lại lấy cuốn sổ tay ra đọc. Hình ảnh Hiệp “si” lại hiện lên giữa những dòng chữ vừa cứng cáp, lại vừa bay bướm, điệu đà. Hẳn đó, lúc nào cũng ngự trị nơi trái tim cô như một chàng hoàng tử dũng cảm trong những câu chuyện của nàng Sêhêradát[9]. Cô lại thấy hình như hắc đang mỉm cười giữa những vần thơ đầy lãng mạn mà hắc đã chép tặng cho cô. Hắc đó, một gương mặt hiền lành, thỉnh thoảng vẫn còn pha một chút tự ti mặc cảm. Sao lúc nào, Hoa cũng thấy hắc đáng yêu thế!

Nhớ Hiệp “si” muốn phát khóc lên được, Hoa lại mang tấm ảnh mà nhỏ Lan đã chụp được bên gốc phượng ở sân trường ra coi. Cái cử chỉ nhẹ nhàng phất cánh hoa rơi của hắc vẫn khiến cho Hoa mỗi lần chợt nhớ lại thấy bần thần. Không hiểu sao, lúc đó, Hoa lại định nghiêng mình né tránh kia chứ! Rồi đây, Hoa tin rằng trên muôn nẻo đường đời trước mặt, lúc nào Hoa cũng có hắc bên cạnh. Hoa sẽ không né tránh nữa mà sẽ đón nhận hắc như lẽ tất nhiên phải thế! Nhất định, hắc phải trở thành vị thần hộ mệnh suốt đời Hoa. Nhất định là như vậy!

... Đêm nay, Hoa ngủ cùng với mẹ. Những khi bố đi công tác, hai mẹ con lại có cơ nằm chung để thủ thỉ đủ thứ chuyện vui buồn. Đời mẹ như một cuốn sách dày, nhiều chương, nhiều đoạn. Có những chương, những đoạn mà mẹ chưa bao giờ kể, chỉ từ khi Hoa bắt đầu trở thành một người lớn, mẹ mới khẽ khàng lần giở... Thì ra, ở tuổi mười tám, đôi mươi, mẹ cũng từng có một mối tình tuyệt đẹp. Cái thuở cả nước còn phải ăn độn bo bo và mặc áo vá vai ấy, mẹ cũng là một thiếu nữ xinh tươi. Bên cạnh mẹ khi đó cũng có một chàng hoàng tử dũng cảm như những chàng hoàng tử trong câu chuyện của nàng Sêhêradát ở xứ sở Ba Tư nhưng lựa. Chàng hoàng tử của mẹ cũng yêu hoa lý, tuy không biết làm thơ như Hiệp “si” của Hoa bây giờ nhưng lại chơi đàn rất giỏi... Thế rồi, chàng hoàng tử của mẹ đã xung phong lên đường nhập ngũ, sang chiến đấu ở chiến trường Campuchia. Hôm chia tay, hoàng tử chỉ kịp dúm vào tay mẹ một chùm hoa ngào ngạt và nói nhanh: “Hoa thiên lý đó!”. Mẹ đón lấy chùm hoa, băng khuâng đứng nhìn theo chàng cùng bè bạn của mình hăm hở lên đường ra trận. Rồi sau đó, mẹ cũng lên đường đi thanh niên xung phong, cống hiến cả tuổi thanh xuân của mình cho Tổ quốc... Ôi, thời của mẹ sao mà hào hùng đến thế, gian khổ chẳng là gì, lúc nào nụ cười cũng tươi tắn trên môi và những khúc hát hào hùng cứ vang lên khắp núi, khắp rừng.

Hoàn thành nhiệm vụ, mẹ trở về và hay tin, chàng hoàng tử của mẹ vĩnh viễn không trở lại. Chàng ngã xuống trong một cuộc hành quân tiêu trừ tàn quân Khơ me đỏ ở một vùng đất xa xôi trên nước bạn...

Khi mẹ ngừng kể, Hoa chợt nghiêng tai lắng nghe. Ngoài sân, những cơn gió khuya lại khe khẽ xạc xào đưa mùi hương hoa lý tràn vào nhà qua ô cửa sổ...

TP. Hồ Chí Minh - 3 - 2002
C.Q.M.T

-- Hết --

[1] Thơ Nguyễn Bính
[2] Hoa
[3] Cưa, cấn, sơn, tách... - những công đoạn của nghề sơn mài thủ công
[4] Đồ nghề dùng để cấn ốc lên sơn mài

- [5] Long - Phụng, Cầu – Đào... , tên gọi các bức tranh sơn mài dựa theo những chủ đề truyền thống
- [6] Cô ấy
- [7] Trong ấy, trong đó
- [8] Chôm chĩa: ăn trộm
- [9] Nhân vật người kể chuyện trong “Ngàn lẻ một đêm”.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>